

53.

Glazbena
tribina
Opatija

3.-6.11.2016.

Hotel Imperial

Villa Angiolina

| Opatija |

CANTUS

Poštovani sudionici Glazbene tribine,
dragi gosti Opatije,

Naš grad s velikim zadovoljstvom i ove godine ugošćuje Glazbenu tribinu, koja se već tradicionalno održava u Opatiji. Opatija je uvijek bila grad glazbe: ovdje su se održavali festivali najrazličitijih glazbenih stilova – od lakih nota preko opere i operete, mjuzikla, džeza i klasične glazbe, do najnovijega - Retropatijskog festivala, kojim se odaje počast - ali i udahnuje nov život - legendarnom Opatijskom festivalu zabavne glazbe iz prošloga stoljeća. U Opatiji su na raznim pozornicama i u koncertnim dvoranama gostovala neka od najvećih imena domaće i međunarodne glazbene scene. Održavanje Glazbene tribine u organizaciji Hrvatskoga društva skladatelja stoga je logičan odabir destinacije za ovo događanje. Opatija i glazba vole se javno!

Poštovani sudionici i organizatori Glazbene tribine u Opatiji, dobrodošli u grad koji istodobno ima sve prednosti primorskoga mjesta i jadranske kupališne destinacije, a čija arhitektura stvara ozračje Mitteleurope, i gdje se zaista tijekom cijele godine može uživati u događanjima kojih se ne bi posramile ni najveće srednjoeuropske prijestolnice. Dobrodošli u Opatiju!

Srdačan pozdrav,
gradonačelnik Grada Opatije,
Ivo Dujmić, ing.

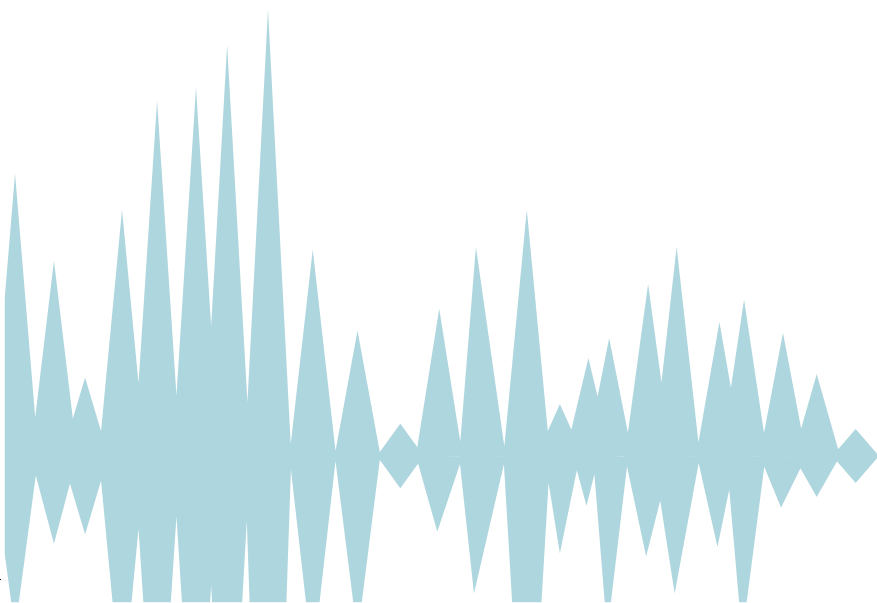

VIRTUALNO [lat.: virtus - hrabrost, sposobnost; fr.: virtuel - moguće]

Riječ s toliko značenja - kao stvorenih za opis našega nastojanja da ispunimo ono što smo si zacrtali u četiri godine! Krenuvši od njezina latinskog korijena i naše zamisli da se na početku sjetimo onih koji su imali hrabrosti i umijeća utemeljiti Tribinu, došli smo do prilike za razgovor o izazovima i mogućnostima doba u kojemu se većina toga događa onkraj stvarnosti, izvan opipljivoga! Nikada nije bilo toliko jednostavno vlastito djelo učiniti dohvatljivim, vidljivim gotovo cjelokupnom čovječanstvu. Istodobno, eksplodirao je i rizik da u rastućemu moru ponuđenoga ostaneš nezapažen. Presudnu razliku, kao uvijek, činit će kvaliteta. Brigu o kvaliteti glazbenoga dijela programa 53. Tribine povjerili smo biranim umjetnicima iz Francuske, Makedonije, Italije, Slovenije i Hrvatske, glavnu riječ za okruglim stolovima dodijelili kritičarima, a posljednje trenutke rezervirali za poduku najmlađih, rođenih u virtualnom dobu.

Svima želimo ugodne i produktivno provedene opatijske sate,

Silvio i Vanja

ČETVRTAK | 3. STUDENOGA

17:00 | Villa Angiolina

BOGDAN GAGIĆ I RUBEN RADICA

Koncert u povodu 85. rođendana

IVAN NOVINC, violina; MIA ELEZOVIĆ, klavir

Bogdan Gagić, Ruben Radica

20:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

IVANA BILIĆ I PRIJATELJI

IVANA BILIĆ, udaraljke; MARKO MIHAJLOVIĆ, udaraljke; HRVOJE SEKOVANIĆ, udaraljke; RENATO PALATINUŠ, udaraljke; ILIN-DIME DIMOVSKI, kontrabas; DOMAGOJ PAVLOVIĆ, klarinet; MIA ELEZOVIĆ, klavir

Marko Ruždjak, Igor Lešnik, Ivan Josip Skender, Tomislav Oliver, Igor Kuljerić, Srđan Dedić*

22:30 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

ZVJEZDAN RUŽIĆ SEXTET - THE KNIGHTINGALE CABARET

Zvezdan Ružić

ČETVRTAK | 3. STUDENOGA

17:00 | Villa Angiolina

BOGDAN GAGIĆ I RUBEN RADICA

Koncert u povodu 85. rođendana

IVAN NOVINC, violina

MIA ELEZOVIĆ, klavir

Prigodna riječ: Seadeta Midžić

Bogdan Gagić: Sonata za violinu i klavir

Preludio – Contrapuncto – Post Scriptum

*Toccata za klavir**

Ruben Radica: Tri etide za klavir

Pedalne osminke (Evi Sedak)

Trozvuci (Pavici Gvozdić)

Pentatonike (Natku Devčiću)

*prazna

Bogdan Gagić i Ruben Radica (1931.), dvije *osobne geste*, rekao bi Pierre Boulez, dva koherentna i uzbudljiva opusa različitih i osebujnih profila i karaktera, dvije umjetničke sudbine koje kao da - nekim vanjskim načelima usklađene - rezoniraju u malom svemiru hrvatske glazbe, dopuštajući sliku svojevrsnog luka glazbene duge koja ga mjeri. Njezin titrajući spektar otkriva, međutim, i narav svoga, kanalu sličnog, prostora, koji je svojevrsna dvoslojna i dvosmjerna sonda putem koje se upoznaju i ispituju dominantne ideje i otkrića europskoga kulturnog prostora u doba prodora nove glazbe u hrvatski glazbeni svijet. Gagić i Radica intenzivno sudjeluju u tom otvaranju, pojačavajući ga svojim autorskim i autohtonim razlogom. Gotovo da se radi o metafizičkom diptihu u kojem i kroz koji se može interpretirati presudni segment hrvatske glazbene povijesti druge polovine 20. stoljeća, no i procjenjivati odnos osobnoga naslijeđa i stupnja određenosti naslagama i bojama tradicije te individualnog kapaciteta u dijaloškom suprotstavljanju silama vlastitog prostora i idejnim usmjerenjima nastupajućeg novog.

Osim godine rođenja, studija kompozicije kod Milka Kelemena na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, usavršavanja u Sieni i Darmstadt, Gagić i Radica dijele strogost u *mišljenju glazbe*, dosljednu evolutivnost konstruktivističkog načela serijalizma. Prihvatili su ga kao odgovor umjetničke i intelektualne elite stoljeća na bujicu fino usitnjenog i psihološki još uvijek opterećenog tonskog materijala, na fantastične naplavine postromantičkih struja te na impresivne, no umrtvljene mehanizme velikih sistema i gigantskih djela, na do-replike-ispražnjenih stilskih modela i ograničavajućih tehnika. I Gagić i Radica mogli bi, nastavljajući se na

Boulezovo iskustvo, zajedno s njime reći da su upravo uz Messiaenovo djelo shvatili puni smisao toga što su finese glazbenoga vokabulara. U ovom letimičnom pogledu na mjesto Radice i Gagića u sferički raspoređenom spektru toga hrvatskog glazbenog razdoblja, vrijedi napomenuti da se usporedo s njihovim stvaralaštvom odvija i izravno messiaenovsko iskustvo, praksa i filozofija, naprosto glazba Anđelka Klobučara.

Gagić usvaja, sažima i gotovo asketskom disciplinom, metamorfozirajući, postupno napreduje na jednom pomno izabranom i gotovo unaprijed omeđenom putu, potvrđujući i osvještavajući izabrane korijene i trajnu inspiraciju: zvuk i svijet klavira, međimurski narodni pjev i neopisive mogućnosti flamanskog polifonog umijeća. Te ideje tvore i tkivo *Sonate za violinu i klavir* (2013.), koja je *hommage* komornome muziciranju i osobnom ulogu solista, kao i ono tekuće kristaličnosti *Concerta Cantus* (2010.). Srodna *Toccata za klavir* (2014.) u svojoj je sažetosti svojevrsan bis-vrhunac ideje i dometa *Concerta Cantus*.

Sretan što je *njegovoj generaciji dana mogućnost i da traži materijal i konačno da ga sređuje*, Radica svakim svojim djelom odgovara na izazovni potencijal glazbenoga stanja i rizično bogatstvo trenutka, braneći trajno tu demijuršku poziciju izrazitom misaonom disciplinom i snažnom izražajnošću. Stoga je svako njegovo djelo glazbeno i nadglazbeno iskušenje, bilo da ga pokreće filozofska tema, da traži korelat riječi ili poetskoj misli, da ispituje realitet zvučnosti, da osluškuje odjek reduciranih struktura, da naslućuje u dubini red i gradeći novi spekulira brojem i proporcijama. *Extensio za orkestar i klavir* (1973.), *19&10, interferencije za recitatora, zbor i orkestar* (1965.), *Prazor* (1980.), *pa i Tri etide za glasovir (posvećene Evi Sedak/Pedalne osminke, Pavici Gvozdić/Akordi, Natku Devčiću/Pentatonike)* vezane su i jedinstvenim, ponornički razgranatim tokom napajane skladbe. *Ritamaska komponenta jezgra je ishodišta svih triju etida za glasovir*, rekao je, a uz to vrijedi spomenuti da je Radica uvjeren kako *muzička istina kreće od onih pozicija koje sam oduvijek tražio u glazbi... da je to muzika pisana sluhom, duhom i pameću... to mi se čini najsretnijim što se može dogoditi.* (Seadeta Midžić)

Bogdan Gagić (Karlovac, 1931.) diplomirao je kompoziciju kod Milka Kelemena na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Na Akademiji *Chigiana* u Sieni usavršavao se u kompoziciji kod Vita Frazzija (1957.–1960.) i u filmskoj glazbi kod Francesca Angela Lavagnina (1960.–1963.), pohađao Ljetne tečajeve za novu glazbu na *Internationale Musikinstitut für neue Musik* u Darmstadtu (1965.–1966.) kao stipendist toga Instituta te slušao predavanja Pierrea Bouleza, Karlheinz Stockhausena i Györgya Ligetija. Od 1963. predavao je na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu, na kojoj je od 1966. postao viši predavač, a od 1985. redoviti profesor. Skladbe su mu izvođene na svim festivalima u zemlji te na mnogim inozemnim (u Vicenzi, Veroni, Bassanu, Darmstadtu, Nürnbergu, Brnu, Beču, Parizu, Trstu itd.), a mnoge su snimljene za Hrvatski radio, kao i u Njemačkoj, Nizozemskoj, Švicarskoj i Japanu. Kao skladatelj surađuje u kazalištu, na filmu i televiziji. Objavljivao je i stručne članke na radiju i u časopisima. Autor je jedne simfonije, nekoliko koncertantnih djela, komorne, klavirske, scenske i filmske glazbe, kao i glazbe za radio i televiziju.

Smatrajući klavir svojom duhovnom potrebom i ishodištem svih svojih misli, Bogdan Gagić većim dijelom je odredio svoj stvaralački put obilježen serijalizmom. Na tom su tragu i dva ostvarenja s večerašnjega programa, iz njegova kasnog opusa, *Sonata za violinu i klavir*, iz 2013. i *Toccata*, nastala 2014., s posvetom pijanistici Srebrenki Poljak. „Osjećao sam potrebu da svoj opus zaokružim i završim

komornom glazbom, i to *hommageom* solističkom muziciranju, te su tako nastale *Sonata za violinu*, *Sonatina za flautu*, *Concerto Cantus* i *Toccata*. Sve su te skladbe utemeljene na tri međimurske narodne pjesme, *Međimurje moje malo zeleno*, Čuk sedi i *Voda zvira iz kamena*, koje služe kao *cantus firmus* i zrno su ljepote raspršeno u građevnom glazbenom materijalu. (...) Koristio sam uvijek samo međimurski folklor, jer ima najljepše melodije i splet je raznih privlačnih utjecaja. Smatram tu orijentaciju najvrednijom komponentom u svome stvaralaštvu.“ (Bogdan Gagić u razgovoru sa Seadetom Midžić, ljeto, 2016.)

Skladatelj **Ruben Radica** (Split, 1931.) temeljnu je glazbenu poduku dobio od svoga djeda, skladatelja Josipa Hatzea. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu završio je studij dirigiranja, u razredu prof. Slavka Zlatića (1957.), i kompozicije, u razredu prof. Milka Kelemena (1958.). U kompoziciji se usavršavao kod Vita Frazzija u Sieni (*Accademia musicale Chigiana*), Renée Leibowitza i Oliviera Messiaena u Parizu te kod Györgya Ligetija, Pierrea Bouleza i Henrija Pousseura u Darmstadtu (*Internationale Ferienkurse für neue Musik*). Od 1959. do 1963. podučavao je na Muzičkoj akademiji u Sarajevu, a od 1963. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je od 1978. bio redoviti profesor i dekan u razdoblju od 1981. do 1985. godine, a od 2012. *professor emeritus* Sveučilišta u Zagrebu. Od 1990. član je suradnik, a od 2000. redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Dobitnik je Nagrade *Vladimir Nazor* i dviju *Vjesnikovih* nagrada *Josip Štolcer Slavenski*, a odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Autor je brojnih orkestralnih, koncertantnih, komornih, klavirskih i scenskih djela te vokalno-instrumentalne i vokalne glazbe.

O svoje *Tri etide za klavir* iz 2009. godine Radica je zapisao: „Ritamska komponenta jezgra je ishodišta svih triju etida za glasovir. U *Pedalnim osminkama*, etidi posvećenoj Evi Sedak, osim horizontalne (u gornjoj dionici) i vertikalne polimetrike, s obzirom na njezinu prigodnost, prizvao sam u pomoć i starinsku simboliku brojeva, po čemu je naziv ove jednodijelne etide mogao također glasniti *490 osminki Evi u čast. Trozvuci*, etida posvećena Pavici Gvozdić, zasnovana na poliritamskoj problematici, koristi većinu binarno-ternarnih simultanih odnosa (2:3, 2:4, 3:4, 3:8, 4:6). Kreće se unutar modusa od 6 tonova (c, des, e, f, gis, a), njegove četiri transpozicije te uporabe šest tipova trozvuka različitih stupnjeva intervalske napetosti. Dvodijelnost oblika naglašena je dvostrukošću dviju gradbenih struktura – a b a' b'. *Pentatonike*, etida posvećena Natku Devčiću, trodijelnoga je oblika ili, točnije rečeno, koristi tri ritamska formanta.“ Skladbe je prouzveo pijanist Damir Gregurić na autorskom koncertu Rubena Radice i Anđelke Klobučara, 19. svibnja 2011. u Preporodnoj dvorani Palače Narodnoga doma u Zagrebu.

Violinist **Ivan Novinc** diplomirao je 2000. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Maje Dešpalj-Begović, kod koje je i magistrirao 2009. godine. Dobitnik je visokih nagrada na državnim natjecanjima kao solist te kao član Kvarteta *Porin*, kojega je prvi violinist. Nastupao je solistički i kao član komornih sastava u Hrvatskoj i inozemstvu (Slovenija, Francuska, SAD, Španjolska, Austrija, Italija, Njemačka, Turska, Meksiko, Japan, Švedska, Argentina, Kina, Kanada itd.). Od 1998. godine prvi je violinist Gudačkog kvarteta *Porin*, od 2001. koncertni majstor *Cantus Ansambla*, od 2002. do 2006. zamjenik je koncertnog majstora Zagrebačke filharmonije, a od 2004. koncertni majstor Zadarskog komornog orkestra. Od

2006. koncertira s pijanistom Srđanom Čaldarovićem. 2016. godine postaje član ansambla *Zagrebačkih solista*. S Kvartetom *Porin* dobitnik je nagrada *Radio podij*, *Darko Lukić* i *Ivo Vuljević* za najistaknutije ostvarenje mladih glazbenika u 2002. godini te Diplome *Milka Trnina* za 2007. godinu. Godine 2003. dodijeljena mu je Nagrada *Darko Lukić* za solistički nastup na 36. *Tribini Darko Lukić*. Dobitnik je Nagrade *Stjepan Šulek* za 2004. godinu za izvedbu skladbe za violinu te Godišnje nagrade društva Sveučilišnih profesora mladim znanstvenicima i umjetnicima za umjetnička ostvarenja u akademskoj godini 2008./2009. Od 2010. docent je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Mia Elezović diplomirala je klavir na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Zvezdane Bašić, te na *Hochschule für Musik* u Frankfurtu kod prof. Herberta Seidela. Magistrirala je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu i u okviru programa *Contemporary Performance* na *Manhattan School of Music* u New Yorku. Uspješno je nastupala na međunarodnim pijanističkim natjecanjima i primila različite nagrade za uspješno umjetničko djelovanje. Vrlo rano započela je međunarodnu koncertantnu aktivnost. Suradivala je s brojnim orkestrima i komornim sastavima u Europi, Japanu i Americi te s uglednim umjetnicima i dirigentima (Kazushi Ono, Pavle Dešpalj, Luca Pfaff, Pascal Rophé, Zlatan Srzić, Aleksandar Kalajdžić i drugi). Gošća je radijskih i TV-programa u Hrvatskoj i Njemačkoj te domaćih i inozemnih glazbenih festivala. Kao pedagog djeluje na brojnim inozemnim glazbenim učilištima; od studenoga 2010. predaje na *Conservatoire Royal de Liege* u Belgiji, a od 2015. na Umjetničkoj akademiji u Splitu.

ČETVRTAK | 3. STUDENOGA

20:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

IVANA BILIĆ I PRIJATELJI

IVANA BILIĆ, udaraljke
 MARKO MIHAJLOVIĆ, udaraljke
 HRVOJE SEKOVANIĆ, udaraljke
 RENATO PALATINUŠ, udaraljke
 ILIN-DIME DIMOVSKI, kontrabas
 DOMAGOJ PAVLOVIĆ, klarinet
 MIA ELEZOVIĆ, klavir

Marko Ruždjak: *Kurenti*, za kontrabas i timpane
Igor Lešnik: *Desert Thorn*, za vibrafon i vrpču
Ivan Josip Skender: *Circles*, za udaraljke i klarinet*
Tomislav Oliver: *Mixórdia III*, za udaraljke solo
Igor Kuljerić: *Toccata*, za vibrafon i klavir
Srđan Dedić: *At the Party*, za kvartet udaraljki

*praizvedba

Skladatelj **Marko Ruždjak** (Zagreb, 1946.-2012.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je klarinet (1969.) i kompoziciju (1972.) u razredu prof. Mila Cipre. U kompoziciji se usavršavao u Parizu, kod Ive Maleca i Pierrea Schaeffera te u Kölnu, kod Milka Kelemena. Od 1969. do 1973. bio je urednik izdanja *Koncertne direkcije Zagreb*, od 1974. do 1976. voditelj *Muzičkog informativnog centra* KDZ-a, od 1979. profesor teorijskih predmeta, a od 1990. i kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od 2006. bio je član suradnik, a od 2008. redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Autor je velikog i raznovrsnog opusa, za koji su mu dodijeljene brojne nagrade i priznanja, između ostalih i *Vjesnikova* nagrada *Josip Štolcer Slavenski* (1977.), Godišnja nagrada *Vladimir Nazor* (1988.), Nagrada *Međugorje* (1995.), Diskografska nagrada *Porin* (1996., 1998., 2000.), Nagrada *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja (2004.) te Nagrada Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za skladbu *La Frontera* za sopran i komorni orkestar (2008.).

„Linearno načelo skladateljskog mišljenja u punom smislu utjelovljuje skladba **Kurenti**, skladana 1994. za kontrabas i timpane. Duo koji bi se mogao opisati *solima u prohodu* jer se u njemu izmjenjuju nastupi uključenih glazbala, razgovor je, ili, bolje rečeno, rasprava, dvaju instrumenata, dvaju likova - razuma i nagona - jednog te istog čovjeka, sad u civilu, sad zakrabiljenog. Zastrašujuće divlje maskare u ovčjim kožama, po kojima je skladba nazvana, nekad su pomirene, nekad žestoko sukobljene, no nikad sjedinjene sa svojim pravim *ja*, koje kao glas razbora, u odlučnoj i energičnoj izjavi kontrabasa, na kraju pobjeđuje. Uz pomnu brigu za

detalj, zahvaljujući kojoj nijedna nota nije viška ni manjka, skladba raste i pada u intenzitetu i otkriva istodobno melodijske ambicije i zvučne potencijale dvaju primarno ritamskih glazbala.“ (Ivana Kocelj)

Igor Lešnik jedan je od vodećih klasičnih udaraljkaša svoje generacije. Zahvaljujući njegovoj suradnji s uglednim glazbenicima, bogatoj zbirci snimki i solističkoj koncertnoj aktivnosti, hrvatska udaraljkaška scena predstavljena je diljem svijeta. Njegovu glazbu izvode poznati solisti i ansambli, a često se nalazi i na programu međunarodnih udaraljkaških natjecanja. Utemeljitelj Udaraljkaškog odsjeka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, Igor Lešnik čest je gost na uglednim svjetskim sveučilištima, a njegovi su članci o udaraljkaškoj umjetnosti izdani u Europi i SAD-u. Od 1990. organizator je međunarodnih udaraljkaških manifestacija, a od 1984. do 2014. bio je vođa dionice u Simfonijskom orkestru HRT-a. Predsjednik je hrvatskog ogranka američkog *Društva za udaraljkašku umjetnost* te predsjednik ocjenjivačkoga suda na belgijskom *Universal Marimba Competition*. Dobitnik je brojnih nagrada za umjetnička postignuća u zemlji i inozemstvu. Godine 2003. dodijeljena mu je prestižna francuska titula za postignuća na području umjetnosti i literature, *Chevalier de l'ordre des Arts et des Lettres*.

U tekstu o svojoj skladbi ***Desert Thorn***, za vibrafon i vrpču, Igor Lešnik, između ostalog, piše: „Kustovnica, pustinjski trn, čajevac vojvode od Argylla i vučje bobice uobičajena su imena za Lycium, rod cvjetnica iz obitelji solanaceae. Naziv biljke grčka je izvedenica, a ime je dobila po pokrajini iz koje potječe, Likiji. Poznat i kao goji, plod kustovnica postao je popularan u zapadnjačkoj kulturi zbog navodnog doprinosa dugovječnosti. Europskim je travarima biljka poznata od davnih vremena, a spominje se i u *Knjizi izreka* kao salijetanje staze bezbožnika (Izreke 22:5). Najstarija poznata referenca može se naći u epu o Gilgamešu, jednome od najstarijih sačuvanih književnih djela, koje datira iz 22. stoljeća prije Krista. Izvorno je napisan u drevnom Sumeru klinastim pismom na dvanaest glinenih pločica, koje opisuju pustolovine kralja Uruka, koji je vladao negdje između 2750. i 2500. prije Krista. Jedanaesta ploča govori o jednoj od epizoda u kojoj Gilgameš traga za besmrtnosti - tajnom koju na kraju nikada ne otkrije - kada dozna za biljku pod nazivom *Starac postaje mladić*. (...) *Desert Thorn*, za vibrafon i zvučni krajolik (u trajanju od 10 minuta) prikazuje djelomične skladateljeve refleksije na ovaj aspekt *Epa o Gilgamešu*. Istodobno, skladba je autorova studija za njegov *Koncert za vibrafon* istog naslova.“

Ivan Josip Skender (Varaždin, 1981.) upisao je studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu Željka Brkanovića, 1997., kao najmlađi student kompozicije u povijesti Akademije, a dvije godine kasnije studij dirigiranja u razredu Vjekoslava Šuteja. Usavršavao se na seminarima i radionicama iz dirigiranja (Klaus Arp, Bertrand de Billy, Zubin Mehta i drugi) i kompozicije (Michael Jarell, József Soproni). Od 2010. do 2012. godine pohađao je dvogodišnji poslijediplomski studij orkestralnog dirigiranja u Beču, kod Uroša Lajovica. Skladbe su mu izvođene u gotovo svim zemljama Europe te u SAD-u, Kanadi i Meksiku. Autor je orkestralnih, vokalnih i vokalno-instrumentalnih te brojnih komornih djela. Godine 2011. skladao je svoje najopsežnije djelo, operu *Šuma Striborova*, koja je praižvedena u Hrvatskom narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u Rijeci u sklopu *Muzičkog biennala Zagreb*, te je u samo godinu dana doživjela brojne izvedbe. Bio je prvi skladatelj koji je predstavljao Hrvatsku na europskom multimedijском festivalu *MusMA (Music*

Masters on Air, 2012.). Kao dirigent, surađivao je s brojnim hrvatskim i inozemnim orkestrima i zborovima. Osobito je posvećen izvedbama i praizvedbama skladbi suvremenih hrvatskih autora, a 2012. članovi *Cantus Ansambla* izabrali su ga za stalnog dirigenta. Od 2006. zaposlen je u Operi HNK-a u Zagrebu kao zborovođa, a 2009. postaje asistentom Uroša Lajovica na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. U bečkome *Musikvereinu* debitirao je 2011. godine, a u Operi HNK-a u Zagrebu 2012. Iste godine ravnao je premijerom opere *Postolar iz Delfta* Blagoja Berse, za čiju je izvedbu primio Nagradu Društva sveučilišnih nastavnika u Zagrebu. Od 2013. do 2014. godine bio je vršitelj dužnosti ravnatelja Opere HNK-a u Zagrebu.

O svojoj novoj skladbi Ivan Josip Skender piše: „Skladba **Circles (Krugovi)** odjek je razmišljanja o krugu života, prirodnim ciklusima, glazbi i ciklusu ljudskog bića te povezanosti svega. Kao i čovjek, Priroda se kreće poput velikog kotača, uvijek se okreće ukrug, ide naprijed u vremenu i prostoru, svakome od njezinih krakova potrebno je redovito skretanje u pojedinom pravcu kako bi postojala ravnoteža.“

*Vrijeme se okreće
vrti u viru
zakreće
i ono što će biti
bit će da se već jednom
imalo događati*

*negdje iznutra
kao eho srca (...)*

(Duško Babić)

Tomislav Oliver (Zagreb, 1987.) diplomirao je muzikologiju (2009.), a zatim i kompoziciju kod prof. Marka Ruždjaka (2011.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Bio je stipendist *Rotary Cluba Zagreb*, a 2010. primio je stimulaciju Fonda *Rudolf i Margita Matz* Hrvatskog društva skladatelja, za poticanje stvaralaštva mladih skladatelja. Za skladbu *Obsidienne* za komorni ansambl primio je 2011. godine Rektorovu nagradu Sveučilišta u Zagrebu te 2012. Nagradu HDS-a *Stjepan Šulek*. Laureat je Nagrade Grada Čakovca *Josip Štolcer Slavenski* za 2015. godinu, za plesnu suitu za komorni ansambl, *Complex Poetry (In'ei Raison)*. Autor je skladbi za solističke instrumente, komorne ansamble, instrumente i elektroniku te simfonijski orkestar. Usavršavao se na radionicama Međunarodne ljetne akademije *Prag – Wien – Budapest*, pod vodstvom Nigela Osborna i Michaela Wendeburga (gdje je osvojio nagradu za skladbu *III: Dancers to a Discordant System*) te na skladateljskom seminaru *International Week* u Ljubljani, pod vodstvom Klause Agera i Gyule Feketea. Od 2011. zaposlen je kao asistent na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. 2015. upisuje poslijediplomski studij na *Mozarteumu* u Salzburgu u razredu Stephana Winklera.

„**Mixórdia III** za solo perkusije nastala je 2016. godine kao treći dio ciklusa komornih skladbi za različite izvodačke sastave. Okosnica skladateljskog postupka u ciklusu *Mixórdia* jest istraživanje načina na koji postmodernistička fikcija u književnosti, tj. njezine spisateljske tehnike i strategije naracije, mogu poslužiti kao perspektiva u razvoju skladateljskog jezika. Ideja skladbe za multi-percussion, u kojoj jedan izvođač manipulira mnoštvom udaraljkaških instrumenata s određenom i neodređenom visinom tona, od samog mi se početka nametnula kao izazov upravo zbog višeslojnosti i heterogenosti pristupa koje ovakav tip skladbe zahtijeva. U

pokušaju izbjegavanja uobičajenih 'razvojnih' situacija i tehnika, pokušao sam u interakciji različitih instrumenata izraziti 'blokovski' pristup izgradnji forme, koji sam temeljio na dvije narativne razine. Prvu razinu predstavljaju glavni odsjeci kolažnoga karaktera, a drugu predstavljaju odsjeci na metalofonim udaraljkama epizodnoga karaktera. U smislu strukturiranja materijala na formalnoj i mikrorazini ključnim se utjecajima pokazalo šest postupaka koje je engleski pisac i teoretičar književnosti, David Lodge, izdvojio u svojoj studiji *Načini modernog pisanja*. Postupci koji, prema Lodgeu, karakteriziraju književnost postmodernizma (bitno je spomenuti da se od tih šest postupaka četiri mogu primijeniti i na modernu prozu) jesu: protuslovlja, permutacije, prekinuti slijed, slučajnosti, prekomjernosti i kratki spoj. Tri glavna odsjeka (A, B i kadenca) građeni su kao tip 'heterotopije' - narativne mreže ili ontološkog prostora u kojemu fragmenti mogućih slijedova koegzistiraju bez nekog vidljivog sustava hijerarhije. Ovakva glazbena heterotopija konstruirana/dekonstruirana je kroz permutacije i kolizije nekoliko motivičkih ćelija, od kojih svaka predstavlja drukčiji diskurs po strukturi, tempu i načinu izvođenja, registru, instrumentalnim kombinacijama te izvođačkim tehnikama. Motivičke ćelije se međusobno prekidaju, miješaju ili sudaraju, postavljaju u prvi plan ili pozadinu (asocirajući na *zoom-in* efekt), stvarajući time dojam trepereće i nestabilne narativne strukture. Svakim se idućim odsjekom predstavljene motivičke ćelije razvijaju i odmiču od originalne slike i pozicije, sve do kolapsa u kadenci. Epizodni odsjeci na metalofonim udaraljkama mirnijeg su, gotovo improvizacijskog karaktera te stoje u velikom kontrastu s brzim i mehaničkim izmjenama motiva iz glavnih odsjeka." (Tomislav Oliver)

Skladatelj i dirigent **Igor Kuljerić** (Šibenik, 1938. - Zagreb, 2006.) diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stjepana Šuleka (1965.), a potom se usavršavao u dirigiranju kod Igora Markevića u Monte Carlu (1968.) te u skladanju u Studiju za glazbenu fonologiju RAI-a u Milanu (1975./1976.). Od 1960. do 1967. bio je korepetitor i pomoćnik dirigenta u Operi HNK-a u Zagrebu, nakon čega postaje članom *Zagrebačkih solista*, gdje svira čembalo i djeluje kao asistent Antonija Janigra (1966.-1968.). Od 1968. do 2005. bio je dirigent Simfonijskog orkestra i Zbora HRT-a. Obavljao je i dužnosti ravnatelja *Muzičkog biennala Zagreb*, umjetničkog ravnatelja Koncertne dvorane *Vatroslav Lisinski*, glazbenog ravnatelja *Dubrovačkih ljetnih igara*, a djelovao je i kao dirigent u Operi HNK-a u Zagrebu (1984.-2003.), ravnatelj Opere (1992.-1994.) te predsjednik Hrvatskoga društva skladatelja (1980./1981.) i Fonda *Lovro i Lilly Matačić*. Gostovao je u svim većim zemljama Europe, SAD-a i Rusije. Od 2004. redoviti je član HAZU-a. Dobitnik je respektabilnog broja nagrada, među kojima i Nagrade grada Zagreba (1972., 1986.), *Vjesnikove* nagrade *Josip Stolcer Slavenski* (1973., 1986., 1998.), Nagrade UNESCO-a (Pariz, 1982.), Nagrade *Vladimir Nazor* (1986.), *Zlatne arene* za glazbu (Pula, 1993., 2004.), Nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (2002.), Diskografske nagrade *Porin* (2004.), Nagrade *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja (2004.) i drugih. Odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića za zasluge u kulturi. Autor je impozantnog opusa, koji čine brojna orkestralna, koncertantna, komorna, vokalna, vokalno-instrumentalna, scenska, filmska i elektronička ostvarenja, glazba za sportske manifestacije te velik broj obrada.

Toccato za vibrafon i klavir skladao je Kuljerić godine 1988., a praizveli su je Ivana Kuljerić (Bilić) i Antun Kraljević 16. listopada iste godine u Zagrebu. Jedna je to od njegovih najranijih skladbi koja udaraljke tretira kao solistički instrument. Riječ je

o još jednome djelu (uz *Risuono di Gavotta*, za orkestar, *Barocchianu*, za marimbu i gudače, *Chaconne*, za kvartet udaraljki, *Solo Tutti*, za klavir i gudače itd.), u kojemu Kuljerić istražuje barokne forme, uokvirujući toccatnim dijelovima nekoliko slobodnih epizoda.

Skladatelj i pedagog **Srđan Dedić** diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1989. kod Stanka Horvata. U skladanju se usavršavao kod François-Bernarda Mâchea u Strasbourgu (1990.-1991.), kod Geerta van Keulena u Amsterdamu (1991.-1993.) i kod Jójia Yuase u Tokiju (1998.-1999.). Od 2005. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Njegova djela izvode ugledni orkestri i izvođači, primjerice Briselska filharmonija, *The Louisville Orchestra*, Praški simfonijski orkestar, Korejski komorni orkestar, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestri Hrvatske i Slovenske radiotelevizije, *Cantus Ansambl*, Gudački kvartet *Penderecki*, *Aurelia Saxophone Quartet*, *Zagrebački solisti*, Monika Leskova i mnogi drugi. Dobitnik je više nagrada i priznanja: prve nagrade na Međunarodnoj skladateljskoj tribini UNESCO-a u Parizu (1988.), Nagrade *Muzičkog biennala Zagreb* za studentske orkestralne skladbe (1989.), Nagrade Hrvatskog glazbenog zavoda (1990.), prve nagrade na 29. Festivalu suvremene glazbe u Indiani (1995.), izbora žirija Međunarodnog društva za suvremenu glazbu (1997. i 2012.), Nagrade *Josip Štolcer Slavenski* (2013.) i drugih. O svojoj skladbi ***At the Party***, za kvartet udaraljki, Srđan Dedić je zapisao: „U vrijeme kad sam studirao, tek je bio osnovan odsjek za udaraljke Muzičke akademije u Zagrebu, na kojem su Ivana Bilić, Ema Krešić i Elvira Happ studirale u razredu prof. Igora Lešnika i ubrzo postale prvi diplomirani udaraljkaši u Hrvatskoj. Moje mlađe kolegice, tri odlične udaraljkašice, bile su još neviđena atrakcija...! Kad mi je kvartet udaraljki *Supercussion*, u kojemu su svirale sa svojim profesorom, ponudio da napišem skladbu koju će izvoditi i snimiti za CD, želio sam da to bude nešto što će mojim kolegicama biti užitak svirati, a što će se razlikovati od umjetničkih skladbi njihovog repertoara. Tako sam 1990. godine prvi i zadnji put napisao žanrovsku skladbu koja sadrži elemente jazz-rocka, pop-glazbe i stila Franka Zappe. Slušajući 26 godina staru skladbu danas, čovjek se osjeća kao kad gleda neku svoju staru fotografiju. Jednim dijelom na slici jest ista osoba, a jednim dijelom više i nije...“

Ivana Bilić priznata je solistica na marimbi i svestrana udaraljkašica. Redovito nastupa s europskim orkestrima (Simfonijski orkestar Danskog radija, Filharmonija *Witold Lutoslawski*, Panonska filharmonija, Slovenska filharmonija, Simfonijski orkestar *Dohnanyi*, Državni simfonijski orkestar iz Ankare i drugi) te sudjeluje u komornim, scenskim i *crossover* produkcijama, u dvoranama kao što su *Merkin Hall* u New Yorku, *Palacio de las Bellas Artes* u Ciudad de Mexico i Koncertna dvorana *Franz Liszt* u Budimpešti. Gostuje na međunarodnim festivalima (*Musicora* u Parizu, *Tempus fugit* u Tel Avivu, *Dubrovačke ljetne igre* i drugi). Održava majstorske tečajeve (*Manhattan School of Music*, *Boston Conservatory*, *Merton College* u Oxfordu, *Birmingham Conservatory*, *Bruckner Universität* u Linzu, *Mozarteum* u Salzburgu) te sudjeluje na festivalima marimbe u Europi, Južnoj Americi i SAD-u (*Keiko Abe Marimba Academy Lausanne*, *Amsterdam Marimba Weekend 2014*, *Santa Fe Marimba Festival*, *Marimba International Festival and Conference* u Minneapolisu (SAD), *Zeltsman Marimba Festival*, *PASIC*, *Festival de marimbistas*, Chiapas, Mexico itd.). Članica je žirija na marimbističkim i udaraljkaškim natjecanjima (Salzburg,

Stuttgart, Pariz, Linz, Temišvar i drugi). Iznimno je tražena kao solo timpanistica. Godine 2008. utemeljuje *Ivana Bilić Marimba Week*, godišnji udaraljkaški festival pod okriljem *Samoborske glazbene jeseni*. Dobitnica je svih najvažnijih hrvatskih izvođačkih i diskografskih nagrada. Ivana je autorica nekoliko skladbi za udaraljke u izdanjima izdavačkih kuća *Edition Svitzer*, *Malletworks* i *Cantus*. Godine 2014. s Nikolom Krbanjevićem osniva *I.N.K. Experiment Duo*, s kojim nastupa na europskim festivalima i surađuje s umjetnicima različitih profila. Diplomirala je udaraljke u razredu prof. Igora Lešnika na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, na kojoj danas predaje u svojstvu izvanrednog profesora. Od 2015. je na rezidenciji pri *CRD* u Evreuxu, u Francuskoj. Ivana Bilić je *Marimbaone* umjetnica s vlastitom autorskom linijom palica.

Marko Mihajlović (Zagreb, 1979.) završio je studij udaraljki na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu Igora Lešnika, 2004. godine. Još tijekom studija postaje honorarni suradnik Zagrebačke filharmonije i Simfonijskog orkestra HRT-a, s kojim je nastupio i solistički u izvedbi skladbe Dubravka Palanovića, *Muzika za marimbu i gudače* (2013.). Istodobno djeluje kao član ansambla *biNg bang*, s kojim je svirao na najvećim svjetskim udaraljkaškim festivalima (Taipei, Nashville, Pariz, Varšava, Valencia, Buenos Aires, Montevideo, Peking), osvojio nagradu za najbolji studentski ansambl udaraljki na svijetu na Festivalu *PASIC* (Nashville, SAD, 2004.) i snimio CD za američku tvrtku *Equilibrium Records*. Iste mu je godine dodijeljena Rektorova nagrada. Tijekom studija započinje i suradnju sa *Zagrebačkim solistima*, s kojima je snimio nosač zvuka uz Radovana Vlatkovića. Pred kraj studija počinje svirati u *Cantus Ansamblu*, u kojemu djeluje i danas. Redovito se usavršava na seminarima u Hrvatskoj i inozemstvu. Nakon završetka studija započinje s radom u Glazbenoj školi *Vatroslav Lisinski* u Bjelovaru kao profesor udaraljki te nastavlja koncertnu karijeru s ansablama i kao solist. Nastupao je s nizom priznatih glazbenika, kao što su Branimir Slokar, Stanko Arnold, Radovan Vlatković, Ljerka Očić, Ivana Bilić, Eriko Daimo, Bogdan Bacanu i Katarzyna Mycka. Od 2007. prvi je timpanist u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu. Član je ansambla *Acoustic Project* i Kvarteta udaraljki *Boomerang*.

Hrvoje Sekovanić (Bjelovar, 1984.) u rodnom je gradu završio osnovnu i srednju glazbenu školu, smjer udaraljke, u razredu prof. Igora Lešnika. 2003. godine upisao je studij udaraljki na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod prof. Ivane Bilić, gdje je diplomirao 2007. Tijekom studija osvojio je drugu (2004.) i prvu nagradu (2006.) na Hrvatskom natjecanju učenika i studenata glazbe i plesa u kategoriji udaraljki te je bio član Udaraljkaškog ansambla *biNg bang*, koji je 2004. američka udruga *Percussive Arts Society* proglasila najboljim svjetskim studentskim udaraljkaškim ansamblom. S istim je ansamblom nastupao na brojnim koncertima i festivalima u Hrvatskoj i inozemstvu (SAD, Tajvan, Austrija, Španjolska, Francuska, Slovenija, Argentina, Urugvaj, Poljska, Belgija), a 2004. godine ansamblu su dodijeljene Nagrada *Ivo Vuljević* i posebna Rektorova nagrada. Bio je vanjski suradnik Simfonijskog orkestra HRT-a te Varaždinskog, Hrvatskog, Zadarskog i Riječkog komornog orkestra. Nastupio je kao solist u *Koncertnoj fantaziji za dva timpanista i orkestar* Philipa Glassa, uz pratnju Simfonijskog orkestra Muzičke akademije. Od sezone 2007./2008. bio je timpanist Orkestra Opere HNK Ivana pl. Zajca u Rijeci, a od 2008. do 2011. predavao je udaraljke u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. Od 2013. godine timpanist je u Simfonijskom orkestru HRT-a i član *Cantus*

Ansambla, s kojim je nastupio solistički u sklopu kanadske turneje, u Studiju *Glenn Gould* u Torontu, 2014.

Renato Palatinuš (Zagreb, 1991.) diplomirao je udaraljke na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod prof. Igora Lešnika (2016.). Kao član *biNg bang* udaraljkaškog ansambla tijekom studija nastupao je u Njemačkoj, Španjolskoj i Rumunjskoj, u sklopu *IPEW* festivala u Bjelovaru te na *Ivana Bilić Marimba Week* u Samoboru; nastupao je i usavršavao se kod mnogih inozemnih i domaćih izvođača i pedagoga iz raznih dijelova svijeta, poput Ludwiga Alberta, Neya Rosaura, Marka Forda i Tatiane Koleve. Trenutačno surađuje s mnogim orkestrima i ansamblima, poput Simfonijskog orkestra HRT-a, Zagrebačke filharmonije, Hrvatskog komornog orkestra, Orkestra Oružanih snaga RH te Orkestra HNK u Zagrebu. Zaposlen je kao profesor udaraljki u Glazbenoj školi Pavla Markovca u Zagrebu.

Ilin-Dime Dimovski (Skopje) glazbenu naobrazbu započeo je u rodnom gradu u gimnaziji *Ilija Nikolovski - Luj*, u razredu Blagoja Marotova, a nastavio u Velikoj Britaniji, na Katedralnoj školi Wells i glazbenom koledžu *Trinity Junior*, pod mentorstvom Davida Hayesa. Bio je stipendist glazbene škole *Guildhall* u Londonu, u klasi Rinata Ibragimova, a magisterij je završio sa *summa cum laude* na Državnom glazbenom konzervatoriju *Giuseppe Tartini* u Trstu, u razredu Stefana Sciascije. Trenutačno je angažiran kao kontrabasist Zagrebačke filharmonije i Simfonijskog Orkestra HRT-a te kao vođa dionice kontrabasa međunarodnog orkestra *No Borders*, talijanskih orkestara *Solisti in Villa* i *San Marco Sinfonia* te Komornog studija Zagrebačke filharmonije. Kao solist, komorni glazbenik i orkestralni umjetnik, nastupio je na brojnim međunarodnim festivalima, na kojima je surađivao, među ostalim, i s kompozitorima Mauriciom Kagelom, Fabiom Niedermom, Ivanom Penovom, Johnom Adamsom i Richardom Bakerom, koji su, prema riječima Dimovskog, pojačali njegov interes za "moderanu klasičnu glazbu".

Klarinetist **Domagoj Pavlović** rođen je u Bjelovaru, a diplomirao je i magistrirao na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji u razredu Josipa Tonžetića. Usavršavao se na majstorskim tečajevima kod priznatih glazbenika Guyja Deplusa (Francuska) i Michaela Edwardsa (SAD) te sudjelovao na seminarima iz komorne glazbe, kod Rudolfa Leopolda (Austrija) i Matthiasa Maurera (Švicarska). Upravo komorna glazba zauzima bitno mjesto u njegovom umjetničkom stvaralaštvu. Ansambli s kojima surađuje jesu *Zagrebački puhački trio*, *Duo Clarp* (uz harfisticu Mirjanu Krišković), Gudački kvartet *Porin*, Gudački kvartet *Sebastian*, *Zagrebački kvartet*, Ansambl *Fronesis*, *Alisios camerata* te *Camerata 2/3/4*. U posljednje se vrijeme bavi redakturom i snimanjem djela hrvatskih skladatelja za klarinet. Solistički nastupa uz Simfonijski orkestar HRT-a, gdje je od 2002. godine i zaposlen na mjestu prvog klarinetista, te uz Riječku filharmoniju i Zadarski komorni orkestar. Bavi se i pedagoškim radom, profesor je na Međunarodnoj školi *Bisycoc* (Engleska, Velika Britanija).

Mia Elezović, str. 9

ČETVRTAK | 3. STUDENOGA

22:30 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

ZVJEZDAN RUŽIĆ SEXTET - THE KNIGHTINGALE CABARET

ZVJEZDAN RUŽIĆ, klavir

TOMAŽ GAJŠT, truba

LENART KREČIČ, tenor saksofon

VOJKAN JOCIĆ, sopran saksofon

LUKA VESELINOVIĆ, kontrabas

ADRIANO BERNOBIĆ, bubnjevi

Zvezdan Ružić: *Moreška*
The Knightingale Cabaret
Bigot Land
Alkar Salko
Lindo
End Of Act I

Zvezdan Ružić prošle je godine izdao svoj prvi samostalni album, *The Knightingale Cabaret*, koji mu je ove godine donio nominacije u čak dvije kategorije za nagradu *Porin* - u kategoriji Najboljeg albuma jazz-glazbe za nosač zvuka te u kategoriji Najbolje skladbe jazz-glazbe za skladbu *Moreška*, za koju je i osvojio prestižno priznanje. *The Knightingale Cabaret* je projekt koji okuplja vrsne jazz-glazbenike iz Hrvatske i Slovenije, a to su Adriano Bernobić, Luka Veselinović, Tomaž Gajšt, Vojkan Jocić i Lenart Krečič, koji su ujedno i članovi Zvezdanovog seksteta. Glazba i kultura našeg podneblja isprepletene u zvučnu mrežu američkog jazz-a ideja je kojom se Ružić vodi u komponiranju svoje glazbe. Ovaj mladi skladatelj iza sebe već ima zanimljiv opus autorskih djela, suradnji i nagrada, od kojih treba istaknuti četiri strukovne nagrade *Status* za najboljeg jazz-pijanista, koje dodjeljuje Hrvatska glazbena unija. Dugogodišnji je član ansambla *Jazziana Croatica*, s kojim osvaja brojne prestižne nagrade te održava nastupe na jazz-festivalima u zemlji i inozemstvu. Član je *Goran Končar & Darko Jurković kvarteta*, s kojim 2015. izdaje album *Meeting Point*, na kojem je snimljena praižvedba skladbe jednog od najvećih hrvatskih kompozitora, Borisa Papandopula, *Cappricio za violinu i jazz kvartet*, kao i skladba *Adieu*, nedavno preminulog velikana Miljenka Prohaske. (Z. R.)

Zvezdan Ružić o svojim skladbama:

Moreška - Skladba inspirirana borbom za ljubav... Korčulanska viteška igra Moreška bojni je ples s mačevima. Moro, sin crnog arapskog cara Otmanovića, bijelom kralju Osmanu oteo je zaručnicu - Bulu. Bula Moru ne uzvraća ljubav. Osman dolazi sa svojom vojskom vratiti zaručnicu, ali ga očekuje Moro spreman na boj. Borba se sastoji od sedam različitih mačevalačkih figura kojima predvodi Sfida - izazov, vjerojatno najstarija figura Moreške. U posljednjoj figuri crni budu potučeni i Moro u znak pokornosti predaje Osmanu svoje oružje i Bulu. Dok povijest bilježi Morešku kao reminiscenciju pobjede Španjolaca - kršćana nad Arapima - Maurima, danas ona simbolizira pobjedu ljubavi i dobra nad zlim.

The Nightingale Cabaret - Kabaret viteza-slavuja, borca za ljubav i dobrotu, romantika koji svojim pjevom uljepšava tuđe živote. Ujedno i najljepši opis Ružićevih suradnika na istoimenom albumu...

Bigot Land - Situacija i okruženje koje svi mi povremeno doživljavamo i proživljavamo. U nadi da će ova skladba potaknuti toleranciju i izbjanje predrasuda iz našeg djelovanja i razmišljanja... Bigot - osoba iracionalno i nepravedno netolerantna prema tuđim idejama, mišljenju, vjerovanjima, ne priznaje ništa osim svojih uvjerenja te omalovažava i ismijava sve što ne poznaje ili ne posjeduje.

Alkar Salko - Inspirirano pripovjetkom *Alkar* Dinka Šimunovića. Zbog neuzvraćene Martine ljubavi, djevojke koja je voljela njegova oca Rašicu, Salko je, povrijeđen, netragom napustio selo. Marta je priznala da se udala za čovjeka kojeg voli i da je to poštenije nego da se udala za Salka i živjela cijeli život u laži. Selo je prihvatilo njezino objašnjenje, osim nekoliko staraca koji su smatrali da djevojka nema pravo sama birati muža, neovisno o tome voli li ga ili ne. Stigao je mjesec kolovoz, a s njime i nova Alka. Odjednom se usred utrke pojavio čudan alkar, okičen stvarima sa smetlišta, bez koplja. Bio je to jadan Salko, koji je uspio pogoditi u sridu i bez pravog koplja! Uhićen je jer je prekinuo Alku, a kad su ga pustili na slobodu, nastavio je i dalje lutati. Otada su ga zvali "Salko alkar".

Lindo - Inspirirana istoimenim plesom, nastala je skladba *Lindo*. Dubrovačka poskočica, poznata i kao Lindo, najpopularniji je ples Dubrovnika i dubrovačke okolice, koji se pleše uz pratnju lijeric - starinskoga glazbala iz južne Dalmacije. Ples je naziv dobio po nadimku svojeg nekoć glasovitog ljeričara, Nikole Lale Linda. Svirač, koji sjedi, naslanja lijericu na koljeno lijeve noge, gudalom povlači preko triju žica, od kojih prebire samo po prvoj, dok punim stopalom desne noge snažno udara u ritmu svoje svirke te time daje takt plesačima. Ples je osobito zanimljiv zbog polimetrije između trodijelnoga metra plesnoga koraka i dvodijelnoga metra glazbene pratnje. Pleše se u parovima raspoređenima uokolo svirača, a plesne naredbe u duhovitim, nerijetko i dvosmislenim stihovima glasnim povicima izvikuje kolovođa, koji u oštrome tonu i ritmu određuje parove i promjene plesnih figura te bodri plesače koji se nadmeću u improvizacijama.

End Of Act I - Skladba komponirana za predstavu *Le Fatigue di Pseudolus*, izvođena na kraju prvog čina. Upravo zbog ove kompozicije, nastao je čitav album - i upravo ovom skladbom završava i *Nightingaleov Cabaret*.

Pijanist, aranžer i skladatelj **Zvezdan Ružić** (Rijeka, 1988.) diplomirao je jazz-klavir na *Kärntner Landeskonservatoriumu* u Austriji, kod prof. Roba Bargada (SAD). Pohađao je jazz-seminare pijanista Emila Spányija te pohađao privatne satove kod Davida Gazarova. Od 2009. godine stalni je član jazz-sastava *Jazziana Croatica*. Sastav je dosad snimio četiri studijska albuma, od kojih su tri nagrađena hrvatskom diskografskom nagradom *Porin*. Godine 2015. izdaje svoj prvi samostalni album, *The Nightingale Cabaret*, projekt u kojemu okuplja vršne jazz-glazbenike iz Hrvatske i Slovenije - Lenarta Krečiča, Vojkana Jocića, Tomaža Gajšta, Luku Veselinovića, Adriana Bernobića i Albu Nacinovich. Album je sastavljen od šest autorskih skladbi u kojima Ružić kombinira elemente američkog jazz-a s tradicionalnim

hrvatskim melosom i kulturnom baštinom podneblja u kojemu je odrastao. Album je nominiran za diskografsku nagradu *Porin* u dvije kategorije, a skladba *Moreška* nagrađena je kao najbolja jazz-skladba 2015. godine. Godine 2007. nastupio je s riječkom grupom *Rivers* na jazz-festivalu u Velikoj Britaniji. Sa sastavom *Jazziana Croatica* nastupao je u više zemalja, od kojih treba istaknuti nastup u *Schoenberg Hallu* na sveučilištu UCLA u Kaliforniji, ali i nastupe na jazz-festivalima u Münchenu, Budimpešti, Parizu, Milanu te ostalim europskim gradovima. Suraduje s brojnim eminentnim glazbenicima hrvatske jazz- i pop-scene. Skladao je glazbu za nekoliko predstava talijanske drame HNK-a Ivana pl. Zajca u Rijeci. Sudjelovao je u snimanju albuma brojnih uglednih glazbenika i sastava. Višestruki je dobitnik strukovne nagrade *Status*, koju dodjeljuje Hrvatska glazbena unija. Godine 2010. dobitnik je nagrade u kategoriji *Mlade nade jazz*, a 2011., 2012. i 2013. u kategoriji *Jazz klavir*. Od 2016. član je Hrvatske zajednice samostalnih umjetnika.

Tomaž Gajšt počeo je svirati trubu u dobi od deset godina. Nakon završene srednje glazbene škole u Mariboru, nastavio je glazbeno obrazovanje na Sveučilištu u Grazu, u razredu Eduarda Holnthanera. Magistrirao je na istoj ustanovi, u razredu Jima Rotondija. Tijekom studija počeo je svirati u mnogim sastavima (trio s Lindom Oh, *Holy Jazzus*, *Marko Črnčec quintet*) i orkestrima, kao što su *HGM jazz orkestar Zagreb* (dirigent Sigi Feigl), *Jazz orkestar Europske boje*, *The Fool Cool jazz-orkestar*, *Komorni orkestar iz Essena* feat. Carla Bley, Steve Swallow i Uri Caine itd. U spomenutim sastavima imao je priliku svirati sa svjetski poznatim glazbenicima, kao što su Peter Erskine, Jim McNeely, Bob Brookmeyer, Derrick Gardener, Jason Palmer, Jose Armando Gola, John Hollenbeck, Michael P. Mossman, Andreas Haderer, John Thomas, Reggie Workman i drugi. Održavao je, ali i pohađao razne radionice glazbenika kao što su Eric Vloeimans, Jimmy Owens, Michael Mossman, Rex Richardson, John Thomas i drugi.

Slovenski saksofonist, aranžer i skladatelj, **Lenart Krečič**, stekao je diplomu *Masters of Music* stupnja na NYU i BFA, s akademskim počastima na *New school for jazz and contemporary music*. Podučavali su ga glasoviti svjetski glazbenici John Purcell, Billy Harper, Reggie Workman, Joe Lovano, Chris Potter, John Scofield i drugi. Studirajući kod Johna Purcella, Krečič je stekao veliko znanje o saksofonskoj mehanici i njegovoj akustici. Lenart je snimao i nastupao s poznatim glazbenicima, kao što su: Billy Harper, Reggie Workman, Joe Lovano, Chris Potter, Kenny Werner, Gerry Hemingway, Don Friedman, Matthew Garrison, Kenny Davis, Jean-Michel Pilc, Junior Mance, Tyshawn Sorey i Marcus Gilmore. Godine 2010. izdao je svoj album *Chain of Sounds*, koji predstavlja basista Kennyja Davisa i dva posebna gosta, Chrisa Pottera i Marcusa Gilmorea. Godine 2011. vratio se u Europu i snimio dva CD-a koji će biti objavljeni ove godine: *Almost Blue* s Peterom Mihelichem u *Ode to Heroes* s Thanom Alexom Pavelić i Antoniom Sanchezom. Sudjeluje u projektima *Momento Cigano*, koji predvodi gitarist Teo Collori, i *Veselino Jazz Project*, pod vodstvom hrvatskog basista Luke Veselinovića.

Saksofonist **Vojkan Jocić** (Koprivnica, 1976.) godine 1991. započeo je klasičnu glazbenu naobrazbu kod prof. Davorina Premca. 1997. upisuje studij saksofona u Grazu, u razredu prof. Petera Strauba, gdje je diplomirao 2006. Ostvario je suradnju s opernim orkestrima u Grazu, *AIMS* orkestrom, *Symphonisches Rekeation Orchester Graz*, *Ansambлом Für Neue Musik* i drugima. U suradnji s kolegama sa

Sveučilišta osnovao je Kvartet saksofona *Quadrophone*, s kojim je održao koncerte u Hrvatskoj, Austriji, Sloveniji i Mađarskoj. Redovito nastupa s brojnim uglednim glazbenicima iz Hrvatske, Slovenije, Srbije i cijele Europe. Nakon završetka studija pohađao je mnoge jazz seminare i škole, na kojima je stekao mnogo iskustva i ostvario značajne suradnje na području jazz-a.

Basist i kontrabasist **Luka Veselinović** (Rijeka, 1977.) karijeru je započeo u bandu *Labyrinth*, s Daliborom i Markom Matoševićem, s kojima je 2008. snimio jazz-album s originalnim jazz-skladbama, pod etiketom *Dallas Recordsa*, uz gostujuće glazbenike Sašu Nestorovića, Matiju Dedića i Kristiana Terzića. Ubrzo je počeo profesionalno nastupati s mnogim hrvatskim i inozemnim jazz-glazbenicima, kao što su Kruno Levačić, Darko Jurković, Denis Razumović, Borna Šercar, Oleg Kirejev, Branko Sterpin, Zvezdan Ružić, Joe i Lela Kaplowitz, Maja Savić, Vojkan Jocić, Simon Marlow, Nino Nimac, Adriano Bernobić i drugi. Sudjelovao je na nekoliko seminara posvećenih jazzu u Hrvatskoj, Sloveniji i Italiji, gdje je imao priliku učiti i svirati s međunarodno priznatim jazz-glazbenicima, kao što su Boško Petrović, Reggie Workman, Anders Jormin, Eric Harland, Jason Lindner, Furio di Castri, Omer Avital i Avishai Cohen. Također je sudjelovao u brojnim projektima na festivalima (*Jazz Time* u Rijeci, *OFF jazz i blues festival* u Šibeniku, *Samobor Jazz Festival*, *Exit music festival* u Novom Sadu, *Rovinj jazz festival* itd.). Godine 2013. nastupio je na poznatom *SXSW music festivalu* u Austinu, Teksas, s *Kristian Terzić Bandom*. U 2010. pohađao je *Berkleejev* petotjedni ljetni glazbeni program u Bostonu. Nakon audicije dobio je stipendiju za *Berklee College of Music*, gdje je završio pet semestara i u sklopu kojega je imao priliku raditi i svirati s nekim od najboljih tamošnjih predavača, kao što su Terry Lynne Carrington, Darren Barrett, Tiger Okoshi, Dave Santoro, Bruce Gertz, Barry Smith, John Lockwood i drugi. Tijekom studija, 2012., u Bostonu je snimio svoj prvi autorski album, *Magnetic Whale*, s nekima od najboljih mladih glazbenika s *Berkleeja*. Pod utjecajem različitih glazbenih stilova, uglavnom jazz, *fusion* i suvremene glazbe, posvetio se glazbenom projektu pod nazivom *Veselino Jazz Project*.

Adriano Bernobić (Kopar, 1984.) već je na početku studija, nakon završetka srednje glazbene škole u Puli, svoj interes usmjerio na klasične udaraljke, a svirao je i u limenoj glazbi, kao i u Pulsom puhačkom orkestru i Salonskom orkestru grada Pule. Tijekom priprema za upis na Sveučilište za glazbu u Grazu, svirao je u brojnim malim jazz-skupinama i pulskom *Big Bandu*. Tijekom školovanja u Grazu studirao je kod Wolfganga Tozzija, Christiana Salfelnera i Howarda Curtisa. Nakon diplome upisao je magisterij u Grazu te je proveo godinu dana u Parizu, u sklopu programa razmjene studenata, *Erasmus*. Magistriravši 2012. godine, Adriano Bernobić preselio se u Zagreb, gdje često surađuje s Jazz orkestrom HRT-a, kao i brojnim hrvatskim i inozemnim jazz-glazbenicima. Surađivao je, između ostalih, s Tamarom Obrovac, Matijom Dedićem, Deborah J. Carter i Satoshijem Inoueom. Nastupao je na *South by Southwest Music Festivalu* u Austinu, Teksas, 2013. Dobitnik je Nagrade *Status* za 2013., u kategoriji najboljeg jazz-bubnjara u Hrvatskoj.

PETAK | 4. STUDENOGA

10:00 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

TRIBINA I - Glazbena kritika u virtualnom dobu

11:30 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

VIDEO-SLUŠAONICA I

Tibor Szírovicza, Tomislav Oliver

16:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

GUDAČKI KVARTET ANSAMBLA ConTempora (Makedonija);
EMA ABADŽIEVA, engleski rog; ILIN-DIME DIMOVSKI, kontrabas

*Valentina Velkovska-Trajanovska, Dubravko Detoni, Pande
Shahov, Frano Đurović*, Jana Andreevska*

20:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

ANSAMBL mdi (ITALIJA)

*Francesco Filidei, Sanda Majurec, Lorenzo Troiani,
Simone Movio, Berislav Šipuš**

22:00 | Villa Angiolina

NOVE TEHNOLOGIJE U ELEKTRONIČKOJ GLAZBI

Juraj Marko Žerovnik, Tomislav Oliver*, Frano Đurović*,
Vjekoslav Nježić*, Zlatko Tanodi*, Ivan Viočić**

PETAK | 4. STUDENOGA

10:00 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

TRIBINA I*Glazbena kritika u virtualnom dobu*

Sudjeluju:

JANA ANDREEVSKA, skladateljica

IVANA BILIĆ, udaraljkašica

VIŠNJA POŽGAJ, glazbena kritičarka i zamjenica urednice portala *Klasika.hr*

Moderator: TRPIMIR MATASOVIĆ

Dok je postmoderna svojim samoproглаšenim “krajem povijesti” donijela glazbenoj kritici izazov dokidanja prijašnjih ravnocrtnih povijesnih narativa, kao mjerila na temelju kojih se procjenjuje i ocjenjuje glazbeno djelo i njegova izvedba, takozvano “virtualno doba”, kao jedna od ponuđenih periodizacijskih odrednica svijeta u prvim desetljećima 21. stoljeća, predstavlja izazov ne samo kritici nego i njezinim konzumentima. Naime, postupno se nagriza prijašnja dominacija izvedbenoga konteksta u “posvećenim” koncertnim i/ili kazališnim “hramovima”, kritika gubi mjesto koje je imala u tradicionalnim tiskanim medijima, a glazbenici, slušatelji i čitatelji sve se više sele u virtualne prostore. Je li, dakle, nakon “kraja povijesti” došao i “kraj kritike”? Ili je možda ipak riječ tek o promjeni paradigme, u kojoj se ne samo kritičari nego i svi oni kojih se kritika posredno ili neposredno tiče, trebaju prilagoditi novim okolnostima, istražujući nove mogućnosti posredovanja i glazbe same i kritičke misli o glazbi i njezinim novim, virtualnim prostorima? Neka su to od pitanja na koja će se pokušati odgovoriti u otvorenom dijalogu među različitim karikama lanca posredovanja suvremene glazbe, u rasponu od skladateljā i izvođača preko organizatorā glazbenih događaja, sve do kritičara i medijskih urednika. (Trpimir Matasović)

PETAK | 4. STUDENOGA

11:30 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

VIDEO-SLUŠAONICA I*Djela dobitnikā nagrada za autorsko stvaralaštvo,
uz uvodno izlaganje***Tibor Sziorovica:** *In Between*, za obou, ansambl i elektroniku
(Nagrada *Stjepan Šulek*, 2015.)**Tomislav Oliver:** *Complex Poetry*
(ulomci po izboru skladatelja,
Nagrada *Josip Štolcer Slavenski*, 2015.)

Videoslušaoica, kao novi format na ovogodišnjoj Glazbenoj tribini u Opatiji, osmišljena je po uzoru na YouTube kanale *Score Follower* i *Incipitsify*, popularne internetske promicatelje nove glazbe. Uz edukativni, ovaj aktualni oblik postizanja online prepoznatljivosti autora sadrži i izniman promotivni potencijal. Za razliku od interneta, Tribina svojoj publici donosi i razinu više - nazočnost samih autora i njihovo uvodno izlaganje. Kriterij odabira djela ovom su prigodom bile ugledne hrvatske nagrade za glazbeno stvaralaštvo, *Josip Štolcer Slavenski*, *Stjepan Šulek*, *Boris Pandopulo* i *Vladimir Nazor*. Dok će za dio publike ovo biti prvi susret s odabranim djelima, oni koji su ih već čuli, imat će priliku doživjeti ih na posve nov način.

Tibor Sziorovica (Zagreb, 1981.) diplomirao je 2009. kompoziciju i teoriju glazbe u razredu prof. Željka Brkanovića. Kompoziciju je usavršavao na seminarima u Szombathelyju (Mađarska), kod Johannes Schöllhorna. Kao skladatelj, redovito surađuje na multimedijским, filmskim, plesnim i kazališnim projektima (Udruga *Plesni solisti*, *UPPU Puls*, *Multimedijalna koliba* i drugi). Suradivao je i s akademskim kiparom Stipanom Kujundžićem na projektu multimedijalnih instalacija *Preslojavanje/Consuctio* i *Glazbala/Transphonia*, koje su predstavljene u Hrvatskoj i inozemstvu. Njegova djela, između ostalih, izvode Zagrebačka filharmonija, *Cantus Ansambl* i Kvartet *Taji*, a njegova skladba *Birdsong* praižvedena je i na festivalu *Ascoli Piceno* u Italiji. Sziorovica je dobitnik nagrade Fonda *Rudolf i Margita Matz* za mlade skladatelje HDS-a, a za skladbe *Pticopjev* i *In between* nagradilo ga je i Ministarstvo kulture RH u sklopu poticaja suvremenoga hrvatskog glazbenog stvaralaštva. Skladbi *In between* dodijeljena je Nagrada *Stjepan Šulek* za 2015. godinu. Umjetnički je voditelj Festivala suvremene zbarske glazbe u Zagrebu, koji se prvi put održao 2014. godine.

O svojoj skladbi, koju su 2014. praižveli oboist Branko Mihanović i *Cantus Ansambl*, autor piše: „*In between* za obou, ansambl i elektroniku pronalazi svoj izvor u baroknoj artikulaciji i stilskim značajkama, te ih transformira u suvremeni glazbeni izričaj. Monotematski materijal predstavljen kroz engleski rog i obou razvija se kroz kompoziciju suprotstavljajući se pulsirajućim harmonijskim blokovima ostalih instrumentalnih grupa, dok elektronička traka ima ulogu sinteze različitih dijelova. Mehaničko, ritmično i gotovo opsesivno ponavljanje tonova i struktura

koje započinju čembalo i gudački instrumenti postupno se širi na cijeli ansambl, posljedično se reflektirajući i na solista (...) Intenzivirajuća opsesija dovodi do kaosa u sustavu, zatim do fokusiranog raščićavanja situacije, naposljetku i do svojevrstnog iscjeljenja. U konačnici preživljava izvorni osjećaj, iskrenost i predanost sjedinjenju. Tako *in between* predstavlja proces koji se odvija 'između' dvaju stanja svijesti. (...) Krajnji je cilj utkan u srž emocionalnog bića, jasan, ali još uvijek u daljini i nedostupan. Kompozicija je narudžba *Cantus Ansambla*, kojemu je istom i posvećena, kao i njihovu oboistu - solistu Branku Mihanoviću."

Tomislav Oliver, str. 12

O svome djelu, koje su na 28. *Muzičkom biennalu Zagreb* praisveli Orkestar i baletni ansambl HNK-a u Zagrebu, pod ravnanjem Diana Tchobanova i u koreografiji Pascala Touzeaua, Oliver piše: "Sedam stavaka plesne suite inspirirani su spisom *In'ei Raisan (U pohvalu sjene)*, esejem o estetici jednog od najvažnijih japanskih književnika 20. stoljeća, Jun'ichira Tanizakija. U svojoj esejističko-lirskoj prozi Tanizaki pruža kontrastivno komparativnu analizu tradicionalne japanske i suvremene zapadnjačke estetike, fokusirajući se na najveću razliku koju vidi u različitim poimanjima svjetla i sjene, odnosno zapadnjačke sklonosti svjetlu, blistavilu, nasuprot japanskoj privrženosti sjeni, tami i prigušenoj svjetlosti. U tome Tanizaki prepoznaje odraz temperamenta i načina poimanja života i umjetnosti - japanska smirenost, pritajenost, nasuprot zapadnjačkoj probitačnosti, prodornosti, težnji k napretku, stalnoj dinamici i aktivnosti. U svojem sam stvaralačkom postupku bio vođen željom za suočavanjem ovih suprotstavljenih ideja, sintezom dvaju na prvi pogled nepomirljivih pristupa. S jedne se strane želja za visokim stupnjem kohezije glazbenoga materijala, pri čemu dominira složena organizacija međuodnosā individualnih elemenata skladbe, a s druge potreba za njegovom selektivnom raspoznatljivošću, jasnoćom kontrasta na razini strukture i forme, isprepliću u dijalektičkom narativu, koji se kroz postupno raslojavanje postupcima redukcije, stilizacije i montaže glazbenoga materijala pokušava približiti stanju potpune čistoće ekspresije, u kojemu zvuk postaje apologija 'sjene'."

PETAK | 4. STUDENOGA

16:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

GUDAČKI KVARTET ANSAMBLA ConTempora (MAKEDONIJA):

VLADIMIR KOSTOV, violina
 SIMON POPOVSKI, violina
 BOJAN TALEVSKI, viola
 PASKAL KRAPOVSKI, violončelo

EMA ABADŽIEVA, engleski rog
 ILIN-DIME DIMOVSKI, kontrabas

Valentina Velkovska-Trajanovska: *The Emptiness*, za gudački kvartet

Dubravko Detoni: *Zaboravljene muzike*, za gudački kvartet

Pande Shahov: *Four Pieces*, za gudački kvartet

I. Lakes
II. Valleys
IV. Peaks

Franjo Đurović: *Tko zna, i u mraku katkad nikne divan cvijet*,
 za engleski rog, kontrabas i gudački kvartet*

Jana Andreevska: *Am I the Falcon, a Storm, or an Unending Song?*,
 za gudački kvartet

*praižvedba

Valentina Velkovska-Trajanovska diplomirala je 2001. glazbenu teoriju i pedagogiju na Fakultetu za muzičku umjetnost u Skoplju, a 2004. godine kompoziciju kod prof. Tome Mančeva. Magistrirala je 2006., a doktorirala kompoziciju 2009. godine. Bila je glazbena suradnica na Makedonskom radiju i televiziji, a na fakultetu demonstrator iz solfeggia i osnova orkestracije. Godine 2007. počela je predavati na Fakultetu za muzičku umjetnost u Štipu. Sudjeluje na međunarodnim konferencijama, seminarima i festivalima (Velika Britanija, Češka, Srbija, Crna Gora, Švedska, SAD itd.). Glavne značajke skladateljskog izričaja Valentine Velkovske-Trajanovske jesu programnost, uporaba različitih stilskih postupaka i tehnika u stvaranju djela, uključujući polistilizam, ograničenu aleatoriku, modalnost, uz naglasak na boji instrumenta ili glasa. Programnost je u njezinu opusu vrlo izražena, u smislu slijeđenja određenog pjesničkog, vizualnog ili apstraktnog nadahnuća. Uz folklor, povremeno se u svojim skladbama oslanja na utjecaje crkvene glazbe. Autorica je orkestralnih, komornih, zbornskih i vokalno-instrumentalnih skladbi, koje redovito izvode ugledni makedonski i inozemni umjetnici i ansamblji. Neke od njezinih skladbi zabilježene su na skupnim nosačima zvuka, a 2013. objavljen joj je autorski CD pod nazivom *Korak prije mraka*. Uza skladanje bavi se publicistikom i znanstvenim radom, a njezine su autorske emisije emitirane u programu Radija Skoplje, dok je nekoliko znanstvenih radova objavljeno u časopisu *Muzika* i Zborniku Fakulteta za muzičku umjetnost u Štipu.

O svome djelu skladateljica piše: „Gudački kvartet **The Emptiness (Praznina)** nadahnut je istoimenom pjesmom Jovana Strezovskog: ‘Zrcalo bez odraza, dubina bez dna, čini se da smo je zarobili u oblicima, a ona je izvan njih. Sadrži ih kao što sadrži nas. Našom smrću ona postaje veća.’ Glazbeni materijal definiran je programnim kontekstom pjesme, prazninom, njezinim širenjem i širenjem konteksta unutar i izvan nje. Skladba *Praznina* napisana je 2014. i nagrađena od Ministarstva kulture Republike Makedonije.“

Hrvatski skladatelj i pisac **Dubravko Detoni** (Križevci, 1937.) diplomirao je klavir (Svetislav Stančić) i kompoziciju (Stjepan Šulek) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se u Sieni (Guido Agosti, Alfred Cortot), Varšavi (Witold Lutosławski, Grażyna Bacewicz, Eksperimentalni studio Poljskog radija), Darmstadtu (György Ligeti, Karlheinz Stockhausen) i Parizu (John Cage). Autor je 142 opusa orkestralne, vokalne, komorne, solističke i elektroničke glazbe, niza multimedijalnih projekata i eksperimenata, jedanaest knjiga poezije, proze, eseja, dnevnika i putopisa, ciklusa radijskih i televizijskih emisija te mnogobrojnih koncertnih i diskografskih komentara. Osnivač je i umjetnički ravnatelj Ansambla Centra za nove tendencije Zagreb (*ACEZANTEZ*-a), s kojim je kao dirigent i pijanist od godine 1970. višekratno obišao većinu europskih zemalja te dio Amerike i Azije. Njegova su djela izvođena na svim kontinentima, na najvažnijim svjetskim festivalima, tiskana u domovini i inozemstvu te objavljena na šezdesetak diskografskih izdanja. U svojim skladbama očituje postojanu težnju za ravnotežom glazbenoga izraza, koji se najčešće temelji na dramatičnoj izmjeni kontrasta, no bez napadne programne ilustrativnosti. U njima se podjednako služi klasičnim instrumentarijem i stečevinama elektroničke glazbe, a u težnji za obogaćivanjem zvuka i proširivanjem izražajnih mogućnosti često kombinira ta dva zvukovna izvora. Dobitnik je niza nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu (*Vladimir Nazor*, *Josip Štolcer Slavenski*, pet diskografskih *Porina*, među njima i onaj za životno djelo, zagrebačke glazbene kritike *Zvono Lotrščak*, Matice hrvatske, dvanaest Nagrada JRT-a za najbolja djela godine, *Grand Prix 6. pariškog biennala mladih*, *Premio Italia*, *UNESCO*-a u Parizu, *Bedřich Smetana* u Pragu i drugih).

O svome glasovitom ostvarenju koje je doživjelo brojne izvedbe i obrade, Dubravko Detoni je, između ostalog, zapisao: “**Zaboravljene muzike** za gudački kvartet dovršene su 1981., a u Prištini ih je 6. lipnja 1982. praisveo Gudački kvartet *Klima*. Radi se o pregrštu neurotično ispremiješanih a među se pomiješanih kraćih odlomaka zabavljenih glazbenom arheologijom, sentimentalnim traganjem za varavo prestarjelim suglasjima, što tijekom naknadnih izdizanja nekih činitelja (na račun drugih) poprimaju neka sasvim drukčija značenja. Iz bunara samoga sebe, iz razvalina šumova, autor izvlači kablčice blatnjavih melodija i harmonija, zapuštenih ritmova, hvata ih u mutljagu, trese i prelijeva, kao kopač zlata rukama ih grčevito grabi s dna. Melodije ne smiju biti samo lijepe nego u nečemu uvijek pomalo prelijepe; kriju se u barama, drhture, namiguju zvijezdama, prevrću se u zraku, ne misleći ni na što zure u prazno, cupkaju bolesnim nožicama, šuškećući krilcima svijetle noću. Ali se brzo gase: klice propasti i raspada na uvijek se drukčiji način kriju u svakoj od njih.”

Pande Shahov studirao je kompoziciju kod Riste Avramovskog i Tomislava Zografskog u Makedoniji. Kao stipendist *British Councila* završio je poslijediplomski studij iz kompozicije na *Royal College of Music* u Londonu, gdje je studirao kod

Juliana Andersona. Godine 2013. doktorirao je na *Royal Holloway University* u Londonu, pod mentorstvom Philipa Cashiana. Njegova djela izvode Makedonska filharmonija, Filharmonija iz Sofije, Komorni orkestar *New London*, *Smith Quartet*, *Lontano*, *Ixion*, *Chroma*, *Composers'* i *Kokoro* ansambli, Makedonska nacionalna opera, *ConTempora* ansambl, Zbor *Pro Ars* i gitarist Nejc Kuhar. Pande Shahov živi u Engleskoj i predaje na *Royal College of Music* u Londonu. Bavi se organizacijom koncerata, vodi radionice i ravna izvedbama djela s područja suvremene glazbe.

O svoje **Četiri skladbe za gudački kvartet** (*Jezera, Doline, Staze, Vrhovi*) iz 2015., Shahov piše: „U posljednjih nekoliko godina često sam pronalazio nadahnuće u krajolicima i teksturama. Godine 2010. Glazbena služba iz Hampshirea naručila je skladbu za gudače početnike i Kvartet *Smith*. Naslov toga višestavačnog ostvarenja jest *Landscapes (Krajolici)*, a četiri stavka su naslovljena: *Nebo, Planine, Rijeke* i *Oceani*. Nekoliko godina kasnije počeo sam pisati dodatne skladbe s krajolicima kao polazišnim točkama, ovaj put s naglaskom samo na gudački kvartet. Prvi stavak (*Jezera*) nadahnut je jezerima Bourget (u Francuskoj) i Ohridu (Makedonija), dvama mjestima iznimne ljepote koja sam imao sreću vrlo često posjećivati. Rijetka tekstura u konačnici postaje koral, naizmjenice u srednjem i visokom registru. Drugi i treći stavak su nešto živliji, istražujući obrasce ponavljanja i komplementarne teksture. *Doline* su o združenim obrascima, dok *Staze* za cilj imaju interakciju linija koje imaju stupanj neovisnosti. Završni stavak označava povratak smirenoj atmosferi s početka ciklusa i spaja akorde nadahnute jazzom u zamagljene klastere.“

Franjo Đurović diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Frane Paraća. Uz orkestralne i komorne skladbe, autor je velikog broja elektroničkih i elektroakustičkih djela, instalacija, multimedijalnih projekata, glazbe za kazalište i televiziju. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu djeluje kao asistent od 2004., kao docent od 2007., a kao izvanredni profesor od 2012. godine. Od 2010. do 2013. godine bio je umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji, a od 2012. do 2016. umjetnički savjetnik *Muzičkog biennala Zagreb*. Redoviti je član Hrvatskoga društva skladatelja. Dobitnik je niza nagrada i priznanja: Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu (2000.), Nagrade na *Internationale Sommerakademie Reichenau – Meisterkurs für Komposition* u Austriji za skladbu *Eine kleine Pivotmusik* (2002.), *Vjesnikove* nagrade *Josip Štolcer Slavenski* za skladbu *Delta* (2005.), Nagrade Fonda *Stjepan Šulek* za skladbu *Delta* (2006.); bio je pobjednik Natječaja za MBZ-ovu web-skladbu (2010.) te dobitnik Nagrade *Marul* za scensku glazbu (2013.). Autor o svojoj novoj skladbi **Tko zna, i u mraku katkad nikne divan cvijet**, za engleski rog, kontrabas i gudački kvartet:

“Ljubav je duhovna bolest. I očividno krivotvori optiku.

A slobodna ljubav? Ljubav nije slobodna, ona je ropstvo po definiciji.” (Tin Ujević)

Jana Andreevska diplomirala je i magistrirala na Fakultetu za muzičku umjetnost u Skoplju, kod prof. Tomislava Zografskog. Usavršavala se na brojnim seminarima u Nizozemskoj, Poljskoj, SAD-u i Makedoniji, kod poznatih umjetnika, kao što su Louis Andriessen, Ton de Leeuw, Michael Nyman, François-Bernard Mâche, Nigel Osborne, Glenn Hackbarth i drugi. Bila je producentica za klasičnu glazbu na Makedonskoj radioteleviziji, a od 1995. zaposlena je na Fakultetu za muzičku umjetnost, gdje održava nastavu iz više kolegija. Od 2009. do 2013. godine bila je prodekanica za koncertnu djelatnost i međunarodnu suradnju na istoj ustanovi. Dobitnica je nekoliko priznanja i nagrada, uključujući stipendije za studentske posjete

Državnom sveučilištu u Tampu, Arizona, 2001. Članica je više strukovnih udruga. Opus joj se temelji na orkestralnim, komornim, vokalno-instrumentalnim i zbarskim djelima. Skladbe Jane Andreevske diljem svijeta redovito izvode ugledni solisti i ansambli, među kojima i Makedonska filharmonija, Komorni orkestar Makedonske radiotelevizije, Ansambl *ALEA*, Kvartet saksofona *Dimov*, *Collegium Musicum*, Komorni zbor *New London*, Ženski zbor *Calliope* i mnogi drugi, a zabilježene su i na nekoliko diskografskih izdanja.

“Am I a Falcon, a Storm, or an Unending Song?” makedonske skladateljice Jane Andreevske (1967.) skladba je izvorno napisana 2006. za kvartet saksofona, kao narudžba Makedonskog društva skladatelja. Obradena je za gudački kvartet Sverdlovskog državnog filharmonijskog društva 2015. Nadahnuta stihovima glasovitog pjesnika Reinera Marie Rilkea iz njegove zbirke *Časoslov*, cijela skladba kruži oko delikatno inkorporiranih fragmenata prvog stavka iz 3. *Sonate za violinu solo u C-duru*, BWV 1005 Johanna Sebastiana Bacha. Skladbu su na brojnim koncertima diljem Europe s velikim uspjehom izveli makedonski Kvartet saksofona *Dimov*, *Saxofonquadrat* i *Alliage* iz Njemačke, *Axone* iz Francuske i slovenski *4saxess*.” (Jana Andreevska)

Ansambl za suvremenu glazbu ConTempora osnovala je 2014. godine Unija skladatelja Makedonije – *SOCOM*, s ciljem predstavljanja i promoviranja novih djela makedonskih autora. Ideja o stvaranju ansambla bila je rezultat neizbježne potrebe za popunjavanjem praznine u suvremenoj makedonskoj glazbenoj kulturi i formiranja komornog sastava koji će djelovati isključivo na području suvremene glazbe te praiizvoditi djela makedonskih skladatelja i autora iz različitih dijelova svijeta. Ansambl čini dvadeset glazbenika s dugogodišnjim iskustvom u izvođenju suvremene glazbe, koji, ovisno o repertoaru, sviraju u različitim instrumentalnim sastavima. Prvi koncert Ansambla ConTempora bio je održan u rujnu 2014. godine, u Generalnoj skupštini Europske udruge skladatelja i *songwritera* (ECSA) u Skoplju. U posljednjih godinu dana ansambl je održao turneje u Nizozemskoj i Belgiji te nekoliko koncerata u zemlji. Tijekom prošle godine ConTempora je ostvario više studijskih snimki novih djela skladatelja iz SAD-a, Irana, Italije, Indonezije i drugih, a na svojim koncertima praiizveo je gotovo trideset djela skladateljâ iz Makedonije, SAD-a, Italije, Indonezije i Velike Britanije, uz brojne skladbe iz glazbene literature 20. stoljeća.

Ema Abadžieva svoj je glazbeni put započela u rodnom Skoplju, svirajući klavir u osnovnoj, a zatim obou u srednjoj glazbenoj školi. Diplomirala je obou 2001. godine na Glazbenoj akademiji u Ljubljani, u razredu prof. Bože Rogelje. Istodobno je osvojila Zlatnu plaketu na Natjecanju za mlade glazbenike Republike Slovenije. Nastavila je studij oboe u Parizu te završila stupanj *Supérieur-première prix* i usavršavanje na Konzervatoriju *Marcel Dadi de Creteil*, kod prof. B. Leclera te engleski rog na Konzervatoriju *Maurice Ravel*, u razredu prof. S. Souchaneka. Sudjelovala je na brojnim majstorskim tečajevima, radeći s eminentnim oboistima, kao što su Maurice Bourgue, Jean-Louis Capezzali, Jerome Guichard i drugi. Od 2007. godine solistica je u Simfonijskom orkestru HRT-a.

Ilin-Dime Dimovski, str. 16

PETAK | 4. STUDENOGA

20:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

ANSAMBL mdi (ITALIJA)

Francesco Filidei: *Esercizio di Pazzia*, za četiri izvođača
Esercizio di Pazzia II, za četiri izvođača

Sanda Majurec: *I ritorni*, za flautu, klarinet, violinu, violončelo i klavir
Lorenzo Troiani: *Sotterranee. In ombra*, za bas klarinet, violinu i violončelo

Simone Movio: *Logos II*, za flautu, klarinet, violinu, violu, violončelo i klavir
Berislav Šipuš: *Les Exercices de Polyphonie*, pour l'ensemble de chambre*

*praizvedba

Francesco Filidei (Pisa, 1973.) diplomirao je na Konzervatoriju u Firenci i na Pariškom konzervatoriju. Kao orguljaš i skladatelj pozivan je u najpoznatije svjetske koncertne dvorane i na mnoge značajne festivale suvremene glazbe, na kojima je surađivao s uglednim njemačkim, austrijskim i talijanskim orkestrima te Tokijskom filharmonijom, kao i s brojnim ansamblima (*2e2m*, *Linea*, *L'itinéraire*, *Alter Ego*, *Intercontemporain*, *Les Percussions de Strasbourg*, *Klangforum*, *Musikfabrik*, *Recherche*, *Ascolta*, *Icarus*, *Neue Vokalsolisten* i drugi). Dobitnik je čitavog niza prestižnih nagrada, između ostalih i *Siemensove* te *UNESCO-ve Picasso/Miró medalje* na *Rostrumu*. Bio je rezidencijalni skladatelj na *Schloss Solitude Academy* 2005., član *Case de Velázquez* 2006. te rezidencijalni skladatelj u *Villi Medici* 2012./2013. Član je *DAAD Berlin* i rezidencijalni skladatelj *2e2m* u 2015. Podučavao je kompoziciju na *Royaumontu* (*Voix Nouvelles*), Sveučilištu u *Lowi*, *Takefuu*, na Međunarodnoj akademiji za mlade skladatelje i drugdje. Njegova djela izdaje *Rai Trade*.

"Esercizio di Pazzia"; baloni su prekrasan izvor zvukova, oni proizvode efekte usporedive s onima koje možete dobiti uz pomoć elektroničke sinteze. S njima se možete igrati kako god želite, napuhivati ih, čupati, gladiti itd. Također imaju velik vizualni potencijal, sa svojim oblicima i bojama. Nešto je ludo u ideji da kvartet svira zahtjevnu partituru načinjenu od predmeta koji se uobičajeno koristi na zabavama i za zabavu, stoga sam je odlučio nasloviti *Vježba ludila*, pokušavajući koristiti balone na sve moguće načine tijekom svojevrsnog grotesknog obreda.

Esercizio di Pazzia II; pokušavanje definiranja glazbe znači suočavanje s dvosmislenošću između biti ili ne biti. Tijekom koncerta našu pozornost često odvlače nevoljni događaji, koji nisu povezani sa sadržajem samoga koncerta: nemoguće je ne primijetiti tijekom simfonije svirača tube kako prigušuje svoj golem instrument ili ignorirati okretača nota u očajničkom pokušaju okretanja stranice Boulezove sonate u pravom trenutku. U ovoj drugoj *Esercizio di Pazzia* glazbeni sadržaj je tamna strana glazbe, oni bučni i krivi okretaji stranica postaju čitava slika, a partiture su istinski instrument, čak i u formatu (A4 za violine, A3 za violončelo).

Između tih praznih stranica pokušaj je oblikovanja glazbe. Možemo li još uvijek pričati o glazbi ispred kvarteta, bez kvarteta?"

Lorenzo Troiani (Rim, 1989.) studirao je kompoziciju kod Rosaria Mirigliana, Salvatorea Sciarrina i Clemensa Gadenstättera. Pohađao je satove i majstorske tečajeve glazbenika i skladatelja koji su mu pomogli u pronalaženju vlastitoga načina razmišljanja (B. Furrer, P. Billone, M. Andre, D. Przybylski, J. Schöllhorn, M. Trojahn, P. Manoury, B. Ferneyhough, A. Solbiati, J. Manuel Lopez Lopez, C. Czernowin, I. Mundry, S. Gervasoni, D. Kourliandski, F. Filidei). Sudjelovao je u programima više akademija, kao što su *IMPULS Academy*, *Accademia Chigiana*, program *Voix nouvelles* Fondacije *Royaumont* itd. Njegovu glazbu izvode različiti ansambli, kao što su *Neue Vocalsolisten*, Kvartet *Diotima*, Kvartet *Prometeo*, *OENM Salzburg*, *Divertimento ensemble*, *Curious Chamber Players*, *PMCE Ensemble*, *Vertixe Sonora ensemble*, *Ensemble L'Arsenale*, *IzM ensemble*, *Promenade Sauvage*, *Barcelona 216*, *Taller Sonoro ensemble*, u Italiji, Njemačkoj, Austriji, Francuskoj, Litvi, Kanadi, Škotskoj, Engleskoj, Irskoj, Cipru, Španjolskoj, Sloveniji, SAD-u, Brazilu, Argentini i drugdje. Njegov rad podupiru različite institucije, poput *Amis de la Fondation Royaumont*, *Stiftung Sulzberg*, *Mixtur BNC* i druge. Poezija Paula Celana, djela Paula Kleea i Jannisa Kounellisa, filozofija Jacquesa Derridaea, imaju ključnu ulogu u njegovoj glazbi. Diplomirao je filozofiju na Sveučilištu *Uniroma3* u Rimu, kod Paola D'Angela i Elija Matassija, o temi ontološkog mišljenja Paula Kleea. Trenutačno se usavršava na studiju ontologije nakon Nietzschea, osobito njegove veze s misliocima prije Sokrata.

O svojoj skladbi ***Sotteranee. In ombra***, za bas klarinet, violinu i violončelo, Troiani je zapisao: "Razmislimo o rezonanci. Sjenu koju svaki zvuk ostavlja iza sebe. Što se događa ako izoliramo taj fenomen? Poput unutarnjega glasa. Koji vibrira u drugom prostoru. Lomljiv. Pokušajte samo raditi jedino s *odjekom*, s granicama, marginama. I zatim pojavljivanje sjena materijala koji je stvorio rezonancu, sam *Innere Stimme*. Gledanje na *negativno* u stvarima. Poput reza. Gdje je srž, središte, postignuto *durch Subtraktion* (kroz oduzimanje). I kopa dok ne ostane samo vibracija u prostoru."

Sanda Majurec (Mali Lošinj, 1971.) diplomirala je kompoziciju 1997., u razredu prof. Stanka Horvata, te čembalo 1999., u razredu prof. Višnje Mažuran. Usavršavala se u Semmeringu kod Ericha Urbannera i u Szombathelyju kod Michaela Jarrella. Pohađala je Ljetnu školu nove glazbe u Darmstadtu. Godine 2006. boravila je u Centru za kompozitore u Visbyju, Švedska, u sklopu kulturne suradnje između Hrvatske i Švedske. Dobitnica je raznih nagrada i priznanja. Još od studentskih dana surađuje s istaknutim umjetnicima i ansamblima, a njezine skladbe izvode se na koncertima i festivalima u zemlji i inozemstvu, od kojih izdvaja *Muzički biennale Zagreb*, *Dubrovačke ljetne večeri*, Glazbenu tribinu u Puli i Opatiji, *Osorske glazbene večeri*, *Bartók festival* u Szombathelyju i druge. Od značajnijih praiizvedbi izdvaja balet *Nychthemeron*, u suradnji s koreografom Stašom Zurovcem, narudžbu *Muzičkog biennala Zagreb* 2013. godine, u koprodukciji sa *Slovenskim narodnim gledalištem* u Mariboru. Kao čembalistica usavršavala se na brojnim seminarima barokne glazbe i plesa, *Aestas musica*, u Varaždinu, kod Laurencea Cummingsa. Izdvaja nastupe s Varaždinskim komornim orkestrom, pod ravnanjem Catherine Mackintosh, s Hrvatskim baroknim ansamblom pod ravnanjem Laurencea Cummingsa i Stefana Montanarija te na Festivalu *Esteban Salas* u Havani, nastupe u Torontu i Buenos Airesu, kao i izvedbe solističkih, dvostrukih i trostrukih koncerata J. S. Bacha na

Malom festivalu čembala. Jedna je od utemeljitelja *Malog festivala čembala* i osnivača Hrvatske udruge čembalista *Continuo*. Dugo godina bavila se razvojem glazbene kreativnosti, predajući *Vježbe iz kompozicije* u Glazbenom učilištu *Elly Bašić*. Zaposlena je kao redovita profesorica na Umjetničkoj akademiji u Osijeku.

„Peterostavačna skladba *I ritorni*, za flautu, klarinet, violinu, violončelo i klavir konstrukcijski se bazira na obliku *ritornella*, koji je prisutan u svakom pojedinom stavku, ali i na globalnom planu, u odnosima među stavcima.“ (Sanda Majurec)

Simone Movio suvremeni je talijanski skladatelj koji ključnim za svoj umjetnički razvoj smatra Beata Furrera, kod kojega je studirao na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Grazu (2005./2006.), kao i na *Rostock Summer Campusu* 2009. i *IMPULS*-u 2005., 2007. i 2009. Nakon završetka studija kod Renata Mianija u Udinama (Italija), pohađao je *IRCAM Cursus 1* iz kompozicije i kompjuterske glazbe 2010.-2011., seminar Pierluigija Billonea *Klangwege* u Grazu te majstorski tečaj Stefana Gervasonija na Akademiji *TEMA* u Milanu. Dobitnik je *Komponisten-Förderpreis 2014*, koju dodjeljuje Zaklada *Ernst von Siemens* te čitavog niza uglednih skladateljskih nagrada u Austriji, Belgiji, Švicarskoj i Njemačkoj. Održavao je seminare na sveučilištima u Grazu, Seulu, Bukureštu, Firenzi i Udinama. Njegove skladbe izvode ugledni umjetnici i ansambli, kao što su Beat Furrer, Enno Poppe, Clement Power, *Klangforum Wien*, Kvartet *Szymanowski*, *Ensemble Recherche*, *Sigma Project*, u poznatim koncertnim dvoranama i na manifestacijama kao što su *Wiener Konzerthaus*, *Tage für neue Musik* (Zürich), *IRCAM* (Pariz), Festival *GAMO* (Firenca), Konzervatorij *P. I. Čajkovski* (Moskva), *Helmut List Halle* (Graz), *Hamburger Klangwerkstage* itd. Austrijska tvrtka *col legno* upravo mu je izdala prvi nosač zvuka *Tuniche*, na kojem sudjeluju *Klangforum Wien* i *Sigma Project*.

O svojoj skladbi *Logos II*, za flautu, klarinet, violinu, violu, violončelo i klavir iz 2015., skladatelj piše: „Ljudska vokalnost je najviša mogućnost postojanja zvuka, koja razmatra unutarnji svijet, zvuk napunjen vitalnom energijom, ljudski napor bivanja vozilom: bitno nije značenje riječi nego misteriozna, komplicirana i poetska moć njihova odjeka.“

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu prof. Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te François-Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju *UPIC*. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipušića i Milana Horvata. U *Teatru alla Scala* u Milanu bio je asistent dirigenta i dirigent (1989. - 2002.). Redoviti je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Bio je umjetnički ravnatelj *Muzičkog biennala Zagreb* od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički ravnatelj *Osorskih glazbenih večeri*. Osnivač je i počasni umjetnički voditelj *Cantus Ansambla*. Dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu te autor više od osamdeset skladbi. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske.

Les Exercices de Polyphonie, pour l'ensemble de chambre (*Vježbe iz Polifonije*, za komorni ansambl)

1. *Le premier exercice/Prva vježba - Polyphonie de sons différents, des bruits, des bosses, de situations bizarres et des mouvements.../Polifonija različitih zvukova, šumova, udaraca, čudnih situacija i pokreta...*

2. *Le deuxième exercice/Druga vježba - Polyphonie des lignes mélodiques très lentes, des accords célestes et des regards lointains.../Polifonija jako polaganih melodijskih linija, nebeskih suzvučja i dalekih pogleda...*

3. *Le troisième exercice/Treća vježba - Polyphonie des lignes très rapides, des rythmes irréguliers et imprévisibles, et des moments de liberté totale.../Polifonija jako brzih linija, nepravilnih i nepredvidivih ritmova i trenutaka potpune Slobode...* (Berislav Šipuš)

Ansambl mdi utemeljen je u Milanu 2002., kao plod ideje šestero mladih glazbenika koji dijele strast za suvremenu glazbu, a zahvaljujući potpori udruge *Musica d'Insieme*. Od samog početka ansambl je usko surađivao s brojnim uglednim skladateljima, kao što su Helmut Lachenmann, Sofia Gubaidulina, Gérard Pesson i Pierluigi Billone te prouzveo nekoliko novih djela mladih skladatelja koji su zabljesnuli na međunarodnoj sceni. Istodobno, ansambl često surađuje s poznatim dirigentima, kao što su Beat Furrer, Yoichi Sugiyama, Robert HP Platz, Marino Formenti i Pierre-André Valade. Od 2012. članovi ansambla mdi rezidencijalni su umjetnici prestižnog *Milano Musica Festivala*. Ansambl također redovito nastupa na nekim od najrelevantnijih talijanskih festivala i u poznatim koncertnim prostorima diljem Italije. Godine 2010. pozvan je kao rezidencijalni ansambl na Festival *Koiné* u *Teatro dal Verme* u Milanu, gdje je, između ostalog, izveo Schönbergovu skladbu *Pierrot Lunaire* u scenskoj verziji, koju je ostvario Sylvano Bussotti u suradnji s Akademijom *Teatra alla Scala*. „Zadivljujuće kompetentan“, kako ga je opisao *Los Angeles Times*, ansambla mdi koncertira diljem Europe i Amerike, a 2008. debitirao je u Tokiju. Ansambl je ostvario nekoliko zapaženih i nagrađenih diskografskih izdanja. Od 2008. ansambla mdi sudjeluje u projektu *RepertorioZero*, koji je postigao zapažen uspjeh te 2011. osvojio Srebrnog lava na *Venecijanskom biennalu* „za vlastitu inovativnu liniju istraživanja – u smislu rada na glazbi današnjice – koja teži nadići iskustvo tradicionalne avangarde, koja se i sama suočava s potpuno novim repertoarom i s potrebom pronalaska rješenja za brojne vrste suvremene glazbe.“

PETAK | 4. STUDENOGA

22:00 | Villa Angiolina

NOVE TEHNOLOGIJE U ELEKTRONIČKOJ GLAZBI*Elektroničke skladbe profesora i studenata
Muzičke akademije u Zagrebu***Juraj Marko Žerovnik:** *Kamo*, za elektroniku***Tomislav Oliver:** *Idiōma I*, za violončelo i elektroniku*
(Solist na snimci: Vid Veljak, violončelo)**Franjo Đurović:** *But Tomorrow May Rain, so I'll Follow the Sun*, za live elektroniku***Vjekoslav Nježić:** *Ludus temporalis*, za elektroniku***Zlatko Tanodi:** *Druga priča*, za sopran i Kymu (*live*)*
Solistica: Linda Uran, studentica 3. godine
primijenjene kompozicije**Ivan Viočić:** *Contact Me*, za klavir i elektroniku*

*praižvedba

Koncert se održava zahvaljujući financijskoj potpori Sveučilišta u Zagrebu za projekt Muzičke akademije, „Nove tehnologije u elektroničkoj glazbi“, i kupnju novih uređaja. Sa šest novih elektroničkih skladbi u projektu sudjeluju četiri profesora i dva studenta kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu.

Juraj Marko Žerovnik (Rijeka, 1993.) nakon završetka Glazbene škole Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci, u razredu prof. Jasne Kvaternik Janković i prof. Doriana Hatte, upisao je Muzičku akademiju u Zagrebu, gdje studira klavir kod prof. Đorđa Stanettića i kompoziciju u razredu prof. Frane Paraća. Dobitnik je više nagrada na državnim natjecanjima te treće nagrade na Međunarodnom natjecanju *Etide i skale* 2010. godine. Sudjelovao je na brojnim seminarima u zemlji i inozemstvu, kod uglednih pedagoga, kao što su Arbo Valdma, Konstantin Bogino, Gottlieb Wallisch, Balázs Szokolay, Peter Eicher, Ruben Dalibaltayan i Srđan Čaldarović. Još tijekom srednjoškolskog obrazovanja u Rijeci izvedeno mu je nekoliko kompozicija za zbor, među kojima se ističe *Magnificat* iz 2009. godine. Svoj *Koncert* izveo je kao solist uz Varaždinski komorni orkestar, pod ravnanjem maestra Pavla Dešpalja, u Koncertnoj dvorani HNK-a u Varaždinu.

O skladbi **Kamo** autor piše: „Skladba je nadahnuta pjesmom *U noći* Janka Polića Kamova, koja se nalazi u zbirci *Ištipana hartija*. Važno je spomenuti da sam u tom trenutku bio pod velikim utjecajem Kamovljevih pjesama te da je paralelno nastajala i veća skladba *Ištipana hartija* za soliste, zbor i orkestar. S obzirom na to da je ovo prva ozbiljnija elektronička skladba, velik dio skladbe nastao je kao eksperimentiranje i istraživanje. Dobivenim zvukovima pokušao sam izraziti svoj doživljaj Kamovljeva literarnog svijeta.“

Tomislav Oliver, str. 12

„*Idiōma I* za violončelo i elektroniku otvara ciklus skladbi u kojem se istražuju odnosi zvukova solističkih instrumenata i njihovih elektroničkih transformacija. Zamišljene su poput skica ili studija u kojima se problematizira idiom pisanja za određeni instrument te mogućnost reinterpretacije na novom i 'nepoznatom jeziku'. Namjera je bila elektroničkim sredstvima ostvariti zvukovni habitus koji preispituje i preoblikuje ulogu solista i akustičku narav instrumenta. Po strukturi, *Idiōma I* je triptih koji suočava tri koncepta promišljanja glazbenog vremena, instrumentalnih idioma te formalnih elaboracija.“ (Tomislav Oliver)

Franjo Đurović, str. 26

Autor o skladbi *But Tomorrow May Rain, so I'll Follow the Sun*, za solista i elektroniku: „Ako se jednom probudim i ne vidim sunce, ili sam mrtav ja ili sunce...“ (Jim Morrison)

Vjekoslav Nježić (Brežice, 1973.) studij kompozicije završio je na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, u razredu prof. Stanka Horvata, a usavršavao se u Austriji, Poljskoj, Luksemburgu, Njemačkoj i Mađarskoj, na području kompozicije, zbarske i elektroničke glazbe. Poslijediplomski studij glazbene tehnologije za područja multimedijskih, filmskih i plesnih projekata završio je u Nizozemskoj, na Sveučilištu u Utrechtu. Izvanredni je profesor i pročelnik Odsjeka za kompoziciju i teoriju glazbe na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Uza skladanje, sudjelovao je u izradi i uredništvu notnih izdanja te bio producent prilikom snimanja i izdavanja nosača zvuka.

„Skladba *Ludus temporalis* svojevrsna je posveta skladbi Paula Hindemitha *Ludus tonalis*.“ (Vjekoslav Nježić)

Skladatelj **Zlatko Tanodi** (Zagreb, 1953.) diplomirao je kompoziciju kod Mila Cipre na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, 1978. Od iste godine djeluje kao samostalni umjetnik, od 1981. kao urednik-producent u tadašnjoj Muzičkoj proizvodnji RTV Zagreb, a od prosinca 1996. godine zaposlen je na Muzičkoj akademiji, gdje vodi studio za elektroničku glazbu i predaje teorijsko-glazbene predmete. Godine 2000. postaje pročelnikom Odsjeka za kompoziciju i glazbenu teoriju. Godine 1974. utemeljio je jazz-sastav *Opus X*, s kojim je nastupao u zemlji i inozemstvu. Više godina surađivao je s ansamblom *ACEZANTEZ*. Kao solist na sintetizatoru snimao je u Londonu, Los Angelesu, Parizu, Baden-Badenu i drugdje te nastupao uz brojne orkestre (Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Orkestar Jugozapadnog njemačkog radija, Orkestar *Eurosong* festivala itd.). Većina njegova skladateljskog opusa snimljena je ili pohranjena u fonoteci HRT-a, a neki su nosači zvuka objavljeni u inozemstvu. Autorski CD *Electronica* izdao je *Cantus d.o.o.* krajem 2011. godine. Kao skladatelj, aranžer i instrumentalist prisutan je na brojnim nosačima zvuka solista popularne glazbe. Skladbe *Flagotiano* i *Klavirske etide* predstavljene su i u obliku notnih izdanja (HDS — *Ars Croatica*, 2001. i *Cantus*, 2002.).

O svojoj **Drugoj priči**, za sopran i Kymu, Zlatko Tanodi piše: „Interaktivna glazba *Druge priče* nadovezuje se na zbarsku *Priču bez riječi*, koju je praisveo *Antiphonus* 2014. godine. Kontrola elektroničkog uređaja ljudskim glasom sama po sebi djeluje magično, pa je tako i tematski materijal proizašao iz raznih starih obreda.“

Ivan Violić (Dubrovnik, 1982.) u rodnom gradu stječe osnovno i srednje glazbeno obrazovanje, a potom na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Pavice Gvozdić, stječe zvanje akademskog muzičara klavirista i profesora klavira (2006.). Tijekom i nakon školovanja redovito nastupa kao solist ili umjetnički suradnik

diljem Hrvatske. Godine 2009. upisuje studij kompozicije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Frane Paraća, a 2012. završava poslijediplomski studij komorne glazbe u Grazu, kod prof. Chie Choua. Kompozicije su mu izvođene više puta unutar *HR projekta*, u ciklusu *Virtuoso*, na festivalu *Izlog suvremenog zvuka* te mnogo puta unutar vlastite izvođačke djelatnosti.

„Kompozicija **Contact me** nastala je 2016. godine u okviru kolegija *Osnove elektroničke glazbe*, pod mentorstvom prof. Zlatka Tanodija. Naziv skladbe aluzija je na dva prauzora koji stoje iza ideje i kreativnog impulsa za upoznavanjem elektroničke glazbe - K. Stockhausena (*Kontakti* za elektroničke zvukove, klavir i udaraljke) i Björk (*Post-Cover me*). Radi se o spoju klavira kao akustičkog instrumenta sa širokom paletom mogućnosti koje pruža svijet elektronike te odnosom tih dvaju svjetova kojima su granice nejasne s obzirom na to da elektronički medij stvara gotovo identičnu kopiju onog akustičkog. Programske potpore korištene u kompoziciji jesu *Logic*, *Cubase*, *Sibelius* i *Kyma*.“ (Ivan Vilić)

Linda Uran rođena je u Rijeci 1995. godine. Završila je osnovnu i srednju glazbenu školu *Ivan Matetić Ronjgov* u Rijeci, teoretski smjer, te solo pjevanje u razredu prof. Ariane Bossi. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 2013. godine upisuje glazbenu pedagogiju, a godinu dana kasnije primijenjenu kompoziciju kod prof. Zlatka Tanodija. Solo pjevanje nastavlja učiti u Umjetničkoj školi *Franjo Lučić* u Velikoj Gorici, gdje je 2016. maturirala kod prof. Zrinke Posavec.

SUBOTA | 5. STUDENOGA

10:00 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

TRIBINA II - *Glazbena kritika u virtualnom dobu*

11:30 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

VIDEO-SLUŠAONICA II

Berislav Šipuš, Mladen Tarbuk

16:00 | Villa Angiolina

HRVATSKA GLAZBA ZA GITARU

SRĐAN BULAT, gitara; TOMISLAV VUKŠIĆ, gitara; TOMISLAV VASILJ, gitara

Frano Parać, Marko Ruždjak, Zoran Šćekić, Miroslav Miletić, Željko Brkanović, Anđelko Klobučar*

20:00 Zlatna dvorana Hotela Imperial

PROJEKT STANKO HORVAT

TEO VISINTIN, bas; DARIO GOLČIĆ, oboa; IVA LEDENKO, oboa; CAROLINE EHRET, Martenotovi valovi (Francuska); EMA ABADŽIEVA, engleski rog; LOVRE LUČIĆ, bas klarinet; ILIN-DIME DIMOVSKI, kontrabas; OLEG GOURSKII, kontrabas

Stanko Horvat

22:30 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

JAZZ ORKESTAR HRT-A, ANDREAS MARINELLO, DIRIGENT; ANA JEMBREK, sopran; MARTINA BORSE, alt; SINIŠA GALOVIĆ, tenor; ŽELIMIR PANIĆ, tenor

Silvije Glojnarčić, Miro Kadoić, Andreas Marinello, Zoran Šćekić, Antun Tomislav Šaban, Luka Žužić, Joe Kaplowitz, Davor Križić*

SUBOTA | 5. STUDENOGA

10:00 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

TRIBINA II

Glazbena kritika u virtualnom dobu

Sudjeluju:

DAVORKA BEGOVIĆ, voditeljica Muzičkog salona Studentskog
centra u Zagrebu

MARGARETA FEREC-PETRIĆ, skladateljica

ANTONIJA LETINIĆ, glavna urednica portala *Kulturpunkt.hr*

Moderator: TRPIMIR MATASOVIĆ

Više o Tribini na str. 23

SUBOTA | 5. STUDENOGA

11:30 | Aperitiv bar, Hotel Imperial

VIDEO-SLUŠAONICA II

*Djela dobitnikā nagrada za autorsko stvaralaštvo,
uz uvodno izlaganje*

Berislav Šipuš: *Proces*, balet

(ulomci po izboru skladatelja, Nagrade Vladimir Nazor i
Boris Papandopulo, 2009.)

Mladen Tarbuk: *Twist*, za komorni orkestar (Nagrada *Boris Papandopulo*, 2015.)

Više o konceptu video-slušaoice na str. 24

Berislav Šipuš, str. 19

„**Proces** Franza Kafke (pomalo neobičan naslov i izbor za balet), balet Berislava Šipuš a i Staše Zurovca i cijeli ‘proces’ stvaranja ovog djela zamišljen je kao suradnja, prije svega dviju institucija – Baleta HNK-a Ivana pl. Zajca Rijeka i MBZ-a – a zatim i cijelog domaćeg autorskog tima. Osnovna ideja Kafkina djela borba je s otuđenošću i usađenim nam osjećajem krivnje. Kafka situaciju svoga junaka Jozefa K. dovodi do apsurd a nizom nesretnih okolnosti, praćenja, saslušanja i iznuđivanja zbog krivnje o kojoj nitko (pa ni on sam) ništa ne zna. Književnost apsurd a u uskoj je vezi s apsurdom današnjice i osjećajem krivnje koji nam je nametnut sa strane i koji nas stalno prati, iznuđen represijama i kontrolama političkog i društvenog aparata, te bijegom kao odrazom svekolike ljudske otuđenosti.“ (HNK Rijeka)

Praizvedbom baleta *Proces* Berislava Šipuš a na sceni riječkog HNK-a Ivana pl. Zajca zatvoren je 25. *Muzički biennale Zagreb* 2009. godine.

„Riječ je o predstavi koja je zapravo niz situacija koje će glazbom-zvukom i svojom unutarnjom konstrukcijom, pa tako i plesom-pokretom, stvarati okvir(e) za različita duševna i tjelesna stanja, akcije i reakcije, kako izvođača tako i publike...“ (Berislav Šipuš)

Mladen Tarbuk (Sarajevo, 1962.) podjednako uspješno djeluje kao skladatelj, dirigent, muzički pisac, pedagog i producent. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu studirao je kompoziciju u razredu prof. Stanka Horvata te dirigiranje u razredu prof. Igora Gjadrova. Studij dirigiranja nastavio je na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Grazu, kod Milana Horvata. Na Sveučilištu za glazbu u Beču usavršavao se u kompoziciji kod Friedricha Cerhe a u dirigiranju kod Uroša Lajovica. Jedan od vrhunaca njegove dosadašnje karijere bio je koncert s orkestrom *Wiener Concert-Verein*, 2008., u bečkom *Musikvereinu*, na kojem je izvedena i njegova skladba *Sebastian u snu*. Međunarodni je ugled stekao djelujući od 2004. do 2009. kao stalni gost-dirigent Njemačke opere na Rajni u Düsseldorfu te gostujući u raznim opernim kućama i koncertnim dvoranama, surađujući s brojnim uglednim simfonijskim orkestrima. Glazbeni život Hrvatske obogatio je velikim opernim

produkcijama Muzičke akademije, u okviru ciklusa *Lisinski subotom*, višegodišnjom suradnjom sa Simfonijskim orkestrom HRT-a, s kojim je snimio tisuće minuta pretežno hrvatske glazbe te osnutkom Simfonijskog puhačkog orkestra HV-a. Bio je intendant HNK-a u Zagrebu. Kao skladatelj postigao je međunarodni uspjeh na uglednim festivalima i natjecanjima, osvojivši nekoliko uglednih nagrada i priznanja, nakon kojih su uslijedile i brojne nagrade u Hrvatskoj (*Stjepan Šulek*, više puta *Josip Štolcer Slavenski*, *Papandopulo*, HAZU, Nagrada KD Vatroslava Lisinskog). Skladbe su mu izvođene na značajnim svjetskim festivalima suvremene glazbe, a redovito se pojavljuju i na nosačima zvuka. Njegov opus broji osamdesetak skladbi, od solističke i komorne glazbe do velikih simfonijskih i scenskih formi. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu predaje kompoziciju, orkestar i glazbenu teoriju. Od 2012. bio je ravnatelj glazbenog programa, od listopada 2014. vršitelj dužnosti intendanta, a od veljače 2015. intendant *Dubrovačkih ljetnih igara*.

Skladbu ***Twist (Obrat)***, za komorni orkestar Mladena Tarbuka praisveo je na 28. MBZ-u 2016. ansambl *AskolSchönberg* iz Amsterdama.

*At the first turning of the third stair
Was a slotted window bellied like the figs's fruit
And beyond the hawthorn blossom and a pasture scene
The broadbacked figure drest in blue and green
Enchanted the maytime with an antique flute.
Blown hair is sweet, brown hair over the mouth blown,
Lilac and brown hair;
Distraction, music of the flute, stops and steps of the mind over the third stair,
Fading, fading; strength beyond hope and despair
Climbing the third stair.*

(Thomas Stearns Eliot, *Ash Wednesday*)

„Naslov ove kompozicije upućuje na obrat, promjenu smjera kretanja. Obrat je mišljen melodijski, kao promjena smjera kromatskog i četvrttonskog kretanja, te harmonijski, kao permutacija izabranog tonskog niza. Osnovni niz tonova, kao i broj kromatskih tonskih visina u nizu, prije i poslije obratne točke određen je Fibonaccijevim nizom (1, 2, 3, 5, 8, 13, 21). Dakako, isti niz određuje i cjelokupnu formu kompozicije. Sadržajno, ona donosi postupno oformljavanje i rastvaranje glazbe, od četvrttonskih pomaka prema harmoniji i natrag prema šumu, a asocijativno je vezana uz navedeni citat iz Eliotove poeme.“ (Mladen Tarbuk)

SUBOTA | 5. STUDENOGA

16:00 | Villa Angiolina

HRVATSKA GLAZBA ZA GITARU

SRĐAN BULAT, gitara

TOMISLAV VUKŠIĆ, gitara

TOMISLAV VASILJ, gitara

Franjo Parać: *Muzika za gitaru* (Tomislav Vukšić, gitara)**Marko Ruždjak:** *Double*, za gitaru solo (Srđan Bulat, gitara)**Zoran Ščekić:** *Tiki** (Tomislav Vasilj, gitara)**Miroslav Miletić:** *Istarski rondo*, za dvije gitare (Tomislav Vasilj i Tomislav Vukšić, gitare)**Željko Brkanović:** *Double* (Srđan Bulat i Tomislav Vukšić, gitare)**Anđelko Klobučar:** *Triptih*, za tri gitare

*praižvedba

Skladatelj i glazbeni pedagog, akademik **Franjo Parać** (Split, 1948.), potječe iz razreda Stanka Horvata na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Usavršavao se u Milanu kod Marina Zuccherija u *Studio di fonologia musicale RAI*. Kao pedagog djelovao je na zagrebačkoj Glazbenoj školi Blagoja Berse, a od 1987. predaje na Odsjeku za kompoziciju i teoriju glazbe zagrebačke Muzičke akademije, na kojoj je u dva navrata obnašao i dužnost dekana. Dobitnik je niza nagrada, među kojima se ističu *Vjesnikova* nagrada *Josip Štolcer Slavenski*, Nagrada HAZU, diskografske nagrade *Porin*, Nagrada *Peristil*, *Vladimir Nazor* i Nagrada hrvatskoga glumišta. U svoje stvaralaštvo ubraja opsežan korpus solističkih, komornih, zbornih, orkestralnih, koncertantnih i glazbeno-scenskih djela, među kojima istaknuto mjesto zauzimaju balet *Carmina Krležiana* te, ovjenčana nizom priznanja, prva hrvatska opera objavljena na DVD-u – *Judita*. U koncertnoj sezoni 2014./2015. bio je rezidencijalni skladatelj ansambala HRT-a. Član je suradnik od 1992., a od 2008. i redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, dok je od 2011. tajnik Akademijinog Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju.

Svoju jedinu skladbu za gitaru solo, ***Muzika za gitaru***, Franjo Parać napisao je godine 1990. za Darka Petrinjaka, koji ju je šest godina kasnije praižveo na *Osorskim glazbenim večerima*, a potom i snimio za izdanje Hrvatskoga društva skladatelja, 1997. O jednoj od najznačajnijih hrvatskih skladbi za gitaru, Srđan Bulat je zapisao: „*Muzika za gitaru* uistinu je monumentalna struktura, u kojoj Parać vrlo uspješno predstavlja svu raskoš klasične gitare kao suvremenoga koncertnog instrumenta, ostajući pritom vjeran osobnom skladateljskom stilu.“

Marko Ruždjak, str. 10

„U svom bogatom skladateljskom opusu akademik Marko Ruždjak ostavio je i iznimno značajan broj vrlo vrijednih djela za klasičnu gitaru: *April Is the Cruellest Month* za

tri gitare, *Notturmo* za tri gitare i metalofone udaraljke, *Podimo sada, ti i ja* za sopran i gitaru, *Frottolu* za tri gitare i drvene udaraljke, *Bordone* za tri gitare i timpane i *Septet za Borisa* za gudački kvartet i tri gitare. Jasno je da bi skladatelj čitav gitarski opus djelovao vrlo impresivno i bez njegove jedine skladbe za solo gitaru, ali rekao bih da ona svojom iznimnom kvalitetom predstavlja ne samo izvrsnu nadopunu opusa već možda i njegovu najsajniju komponentu. Skladbu **Double** za solo gitaru Ruždjak je napisao 1992. godine za Darka Petrinjaka, koji je skladbu i praisveo na *Osorskim glazbenim večerima*, 16. kolovoza 1992. godine, te snimio na kompaktnoj ploči u izdanju Hrvatskoga društva skladatelja iz 1997. godine. Radi se o ingenioznoj skladbi, veoma neobične i kompleksne ritamsko-harmonijske, ali i formalne strukture, kojoj je i teško prići uobičajenim sistemom linearne analize. Dakako, glavna glazbena građa iznosi se na samom početku skladbe, ali skladatelj početnu glazbenu misao razvija, odnosno varira na različite načine i zasebno interpolira u razne segmente skladbe, narušavajući pritom uobičajeno, linearno kretanje prilikom čitanja skladbe. Stoga se može steći dojam da je *Double* veoma fragmentarnog oblika te da više nalikuje određenom glazbenom mozaiku nego cjelovitoj glazbenoj strukturi. Netočnost ovog zaključka skladatelj u više navrata potvrđuje raznim tehničkim postupcima u skladanju (...), ali jasno je vidljiva tematska povezanost različitih glazbenih motiva, a način na koji ih skladatelj sve povezuje u jedinstvenu cjelinu zaista je veoma elegantan i nedvojbeno potvrđuje Ruždjakov izniman glazbeni talent, kao i vrlo visoku razinu skladateljskog virtuoiziteta.“ (Srđan Bulat)

Zoran Ščekić (Đakovo, 1972.) osnove gitare učio je od oca, Tomislava Ščekića. Godine 1993. upisao je studij jazz-gitare u Grazu. Kao dobitnik stipendije grada Bruxellesa, pet godina kasnije odlazi u Helsinki, na poslijediplomski studij iz kompozicije i aranžmana na Muzičkoj akademiji *Sibelius* te sudjeluje na međunarodnom jazz-festivalu. Nakon povratka u Graz bavi se obradama etno glazbe, surađuje s *Big Bandom Graz* te piše kompozicije za različite sastave. Osniva *Zoran Ščekić Quintet* s kojim sudjeluje na *Free Jazz Fest* u Grazu (2001.). Nakon povratka u Hrvatsku piše glazbu za plesne predstave *Jedno* i *Sjena*, a glazbu za metalne udaraljke, *Wege der Toleranz*, izvodi u Grazu i Zagrebu u sklopu projekta *Graz - grad kulture 2003*. Na *Muzičkom biennalu Zagreb* prvi put se predstavlja 2005. *Glazbom za komorni orkestar i Free Jazz kvintet*, a potom i 2007. glazbom za plesnu predstavu *Ritam harmonije niskih frekvencija*. Autor je glazbe za predstavu *Najbolja juha*, u režiji Renea Medveška i produkciji ZKM-a. Iste godine na Međunarodnom simpoziju o mikrotonalnosti u Beču i Helsinkiju predstavlja glazbeno-geometrijski sustav kojim je riješio antički problem očuvanja prirodnih intervala te prezentira prototip mikrotonalne klavijature (*Z-bord*), izrađene u San Diegu po njegovim uputama. Godine 2010. premijerno predstavlja mikrotonalnu kompoziciju, u Varšavi, na Chopinovu konzervatoriju, u sklopu međunarodne manifestacije *ARTMUSFAIR*. U suradnji s Big Bandom HRT-a 2009. osvaja diskografsku nagradu *Porin*, a 2012. sudjeluje kao aranžer hrvatskih etnomotiva na CD-u *Na srid sela* i autorskom koncertu za Big Band, *Spiralne kronike*. Ostvario je šesterostruki nosač zvuka naslovljen *Selected Works In Equal Temperament*. Autor je multimedijalnog projekta *Panmonizam*, koji obuhvaća mikrotonalnu glazbu, geometriju, mehaniku, grafiku i edukaciju. Koaautor je reizdanja knjige *Muzika i Matematika* prof. dr. Zvonimira Šikića te autor knjige *Five Limit Intervals - Theory & Praxis*, u kojoj objašnjava glazbeno-geometrijski sustav. Mikrotonalnom kompozicijom *9 fragmenata za alt saksofon* sudjeluje na CD-u *Fragmenti* Berislava Antice.

O svome novom djelu autor piše: „Kompozicija **Tiki** svojevrsna je obrada improvizacije i uvoda na temu Josepha Cosme (*Autumn leaves*), koju sam u duetu s kontrabasistom Nenadom Vasilčićem odsvirao 2001. u *Royal Garden Jazz Clubu* u Austriji. Snimka dueta dostupna je na *SoundCloudu*. Kompozicija je posvećena Tihomiru Novkoviću.“

Skladatelj i violist **Miroslav Miletić** (Sisak, 1925.) završio je studij violine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu (S. Šulek, I. Pinkava), a kompoziciju je učio privatno u Zagrebu, Pragu i Hilversumu. Četiri je godine pohađao majstorske tečajeve u Darmstadtu. Od 1946. bio je solo violist Simfonijskog orkestra RTZ-a i Zagrebačke filharmonije, a od 1959. do umirovljenja, 1982., bio je profesor viole u Glazbenoj školi Pavla Markovca. Godine 1959. osnovao je Kvartet *Pro Arte* s kojim je održao velik broj turneja, osobito njegujući glazbu 20. stoljeća i glazbu hrvatskih autora. Više je godina u suradnji s kolegama Adalbertom Markovićem i Zlatkom Pibernikom organizirao *Dane hrvatske glazbe*. Autor impozantnog opusa, Miroslav Miletić prvi je hrvatski autor djela za gitaru i orkestar (*Koncert za gitaru i orkestar*). Dobitnik je više međunarodnih nagrada i priznanja, među kojima treba istaknuti Nagradu Zaklade *Gaudeamus* (1959.) za *Koncert za violu i orkestar*, *Zlatnog lava* u Veneciji (1960.) za glazbu u filmu *Piko* redatelja Srećka Weyganda te dvije Zlatne medalje u Vercelliju (1967.) za *Diptih*, za violončelo i klavir, te za skladbu *Suita in modo antico*, za flautu i klavir. U čast svome sugrađaninu, u Sisku je 2000. utemeljena godišnja manifestacija *Dani glazbe Miroslava Miletića*.

Miroslav Miletić se, kao predvodnik suvremene hrvatske glazbe za gitaru - i na tom području, kao i u većini svoga skladateljskog opusa - oslanjao i nadahnucio crpio najvećim dijelom iz folkloru, stavljajući u prvi plan karakteristična melodijsko-harmonijska zbivanja. Tako je kao jedno od njegovih prvih majstorskih ostvarenja za gitaru 1974. godine nastala *Međimurska suita*, posvećena Darku Petrinjaku, koja je do danas doživjela više od sto izvedbi. I kao što je za nju nadahnucio pronašao u međimurskome folkloru, 25 godina kasnije (1999.) skladao je *Istarski rondo*, za dvije gitare. U toj se petominutnoj skladbi, prigodno praižvedenoj u Poreču, Miletić istodobno vješto poigrava karakterističnim elementima istarskoga folkloru, rondoidnog oblika i međuigre dvaju istovrsnih glazbala, uz uporabu razlomljenih i sinkopiranih ritmova.

Željko Brkanović (Zagreb, 1937.) diplomirao je klavir kod Svetislava Stančića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1962., a studij kompozicije završio je 1980. kod Tome Proševa na Fakultetu za muzičku umjetnost u Skoplju. U dirigiranju se usavršavao na Akademiji *Chigiana* u Sieni, a u kompoziciji na *Hochschule für Musik* u Stuttgartu kod Erharda Karkoschke. Šezdesetih godina 20. stoljeća bio je dirigent HNK-a u Splitu, a potom dirigent i korepetitor HNK-a u Zagrebu. Od 1969. bio je glazbeni urednik i producent RTV Zagreb. Pedagoškim se radom bavi od 1968., najprije u Oprenom studiju Muzičke akademije u Zagrebu, a potom u Funkcionalnoj muzičkoj školi. Godine 1980. počeo je predavati kompoziciju na Muzičkoj akademiji u tadašnjem Titogradu (danas Podgorica); tri godine kasnije postaje izvanredni, a potom redoviti profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje ostaje sve do umirovljenja, 2008. Od 2004. do 2008. bio je predsjednik Hrvatskoga društva skladatelja, čiji je danas počasni član. Autor brojnih skladbi za različite izvođačke sastave, dobitnik je više nagrada i priznanja, među kojima se izdvajaju *Vjesnikova* nagrada *Josip Štolcer Slavenski*, Nagrada *Vladimir Nazor*, odličje Reda Danice

hrvatske s likom Marka Marulića te više diskografskih nagrada *Porin* (među njima i za životno djelo, 2014.).

O svojoj skladbi **Double** Željko Brkanović piše: „Baletno koncipirana igra parova dovodi na scenu dvije osobe. Oni u dvije različite atmosfere izvode svoj ples. U mnoštvu različitih pokreta razabire se pokret marša, koji se povremeno gubi, a čvrsta struktura postaje potpuno slobodna fantazija. U drugom dijelu dominira brza šesnaestinska pulsacija, u kojoj se koristi uglavnom sinkopirana figura. Taj dio ima dva akordička vrhunca, u kojemu je posljednji vrhunac i kraj kompozicije. Karakterizacija broja dva je očigledna, a naglašena je nastankom djela 2000. godine, što predstavlja i početak drugog tisućljeća nove ere.“

Skladatelj i orguljaš **Anđelko Klobučar** (Zagreb, 1931.–2016.) studij na Historijsko-teoretskom odjelu Muzičke akademije u Zagrebu završio je 1955., kompoziciju je studirao kod Mila Cipre, a orgulje kod Franje Lučića. U orguljama se usavršavao kod Antona Nowakowskog u Salzburgu, a u kompoziciji kod Andréa Joliveta u Parizu. Od 1956. djelovao je u Zagrebu kao srednjoškolski nastavnik, a između 1958. i 1963. bio je glazbeni suradnik *Dubrava-filma* u Zagrebu. Od 1968. docent, od 1973. izvanredni i od 1983. redoviti profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, vodio je kolegije polifonije te glazbenih oblika i stilova, a povremeno predavao i solfeggio. Uz navedeno, u dva je navrata bio pročelnikom Odsjeka za kompoziciju i glazbenu teoriju (1980.–1993. te od 1995. do umirovljenja, 2006.), nakon čega je imao status *professora emeritusa* Sveučilišta u Zagrebu. U Ljetnoj orguljaškoj školi u Šibeniku bio je voditelj seminara suvremene glazbe te ravnatelj programa. Djelovao je kao orguljaš Prvostolne crkve u Zagrebu. Nastupao je u zemlji i inozemstvu te snimio više diskografskih izdanja orguljske glazbe. Godine 1989. postao je član suradnik, a tri godine kasnije redoviti član HAZU-a. Iza Anđelka Klobučara ostao je golem, raznolik i iznimno vrijedan skladateljski opus. Tijekom života dodijeljeno mu je mnoštvo nagrada, među kojima su: Nagrada *Milka Trnina*, *Vjesnikova* nagrada *Josip Štolcer Slavenski*, Nagrada *Vladimir Nazor*, Nagrada *Ivan Lukačić*, Nagrada *Vladimir Nazor* za životno djelo, Nagrada Grada Zagreba, Diskografska nagrada *Porin* za poseban doprinos hrvatskoj glazbenoj kulturi, Nagrada *Lovro pl. Matačić* Hrvatskoga društva glazbenih umjetnika za životno djelo te odličje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića.

Triptih, za tri gitare, iz 1986., jedno je od devet ostvarenja koje je Anđelko Klobučar namijenio gitari (ili više njih), kao i različitim sastavima koji uključuju gitaru. Uza skladbu *Mozaik*, *Sonatu za gitaru solo* i *Passacagliu*, za dvije gitare i kontrabas, *Triptih* pripada u skupinu skladbi posvećenih članovima *Zagrebačkoga gitarskog trija*, kojima je Anđelko Klobučar obogatio suvremenu hrvatsku gitarističku literaturu. Riječ je o skladbi slobodne strukture i prepoznatljivog izričaja, zasnovanog na uporabi disonantnih intervala kao osnovnoj jedinici građe zvuka.

Srđan Bulat (Split, 1986.) glazbenu je naobrazbu stjecao na Umjetničkoj akademiji u Splitu, kod prof. Gorana Listeša (gdje je dobio i Rektorovu nagradu Sveučilišta u Splitu za akademsku godinu 2006./2007.), a godine 2010. diplomirao je gitaru na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Darka Petrinjaka. Dobitnik je Dekanove nagrade, Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu za akademsku godinu 2009./2010. i priznanja *Summa cum laude* za najboljeg studenta generacije. U srpnju 2014. s pohvalama je završio poslijediplomski studij na *Royal Academy*

of Music u Londonu, kao prvi gitarist s ovih prostora na toj ustanovi, što mu je omogućila organizacija *ABRSM*, kao najboljem međunarodnom kandidatu na audiciji za poslijediplomski studij. U rujnu 2015. godine završio je poslijediplomski specijalistički studij na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Dobitnik je najviših nagrada na najprestižnijim svjetskim natjecanjima za klasičnu gitaru: *Francisco Tarrega* u Benicassimu, *Michele Pittaluga* u Alessandriji, *Fernando Sor* u Rimu, *Julian Arcas* u Almeriji, *Alhambra* u Valenciji, *Gredos San Diego* u Madridu i *Maurizio Biasini* u Bologni. Pobjednik je Natjecanja *Ferdo Livadić* i Tribine *Darko Lukić* te dobitnik HGM-ove godišnje nagrade *Ivo Vuljević*. Nastupio je kao solist sa Zagrebačkom filharmonijom, Splitskim komornim orkestrom, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, *Cantus Ansamblom*, Orkestrom *Vivaldi* iz Alessandrije i Orkestrom Opere iz Valencije te održao brojne solističke recitale diljem svijeta (Madrid, Rim, Dublin, Kopenhagen, Oslo, Kairo, New York, Chicago, Toronto, Helsinki). U ožujku 2011. godine snimio je u Londonu svoj prvi profesionalni CD za izdavačku kuću *RTVE Música* Španjolske državne radiotelevizije, dok je godinu dana nakon toga snimio i CD za uglednu izdavačku kuću *Naxos*, koji je izdan u rujnu 2012. godine.

Gitarist **Tomislav Vukšić** (Zagreb, 1980.) diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu Darka Petrinjaka, a potom je završio i magistarski studij na Kraljevskoj akademiji u Haagu, kod Zorana Dukića. Usavršavao se kod mnogih poznatih gitarista, kao što su Pavel Steidl, Carlo Marchione, Pablo Marquez, Aniello Desiderio, Timo Korhonen, Angelo Gilardino, Thomas Offerman, Ana Vidović i drugi. Tijekom studija u Nizozemskoj Tomislav Vukšić primio je prestižnu stipendiju Školskog programa Huygens te je osvojio mnoge nagrade na natjecanjima u Hrvatskoj i inozemstvu: Državno natjecanje učenika i studenata glazbe i plesa (Dubrovnik), Međunarodni festival *Gitarmania* (Almada), Gitaristički festival *Twents* (Enschede), Gitaristički festival *Alhambra* (Alkmar). Član je Gitarskog trija *Elogio* (uz Pedra Ribeira Rodriguesa i Petrita Çekua). Zaposlen je kao docent na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu.

Tomislav Vasilj glazbenu naobrazbu započinje kod Josipa Burjana, a srednju glazbenu školu pohađa u razredu Alemke Orlić u Glazbenoj školi Blagoja Berse. Nakon završetka trećeg razreda srednje škole upisuje studij gitare na Visokoj školi za glazbu i izvedbene umjetnosti u Grazu (Austrija). Godine 1998. magistrirao je na istoj ustanovi kod Martina Myslivečka. Usavršavao se na brojnim seminarima istaknutih gitarističkih pedagoga (A. Pierri, A. Carlevaro, T. Offermann, P. Steidel i drugi). Kao koncertnoga glazbenika u najvećoj ga je mjeri obilježilo djelovanje u *Zagrebačkom gitarističkom kvartetu*, kojega je član od 2003. godine i s kojim je nastupio u više od 20 zemalja Europe, Sjeverne Amerike, Afrike i Azije. Nastupa i samostalno te u raznim drugim sastavima, među kojima izdvaja Gitarski duo *Coule*. Od 1999. zaposlen je kao profesor gitare na Glazbenoj školi Blagoja Berse u Zagrebu; njegovi učenici redovito nastupaju i osvajaju nagrade na državnim natjecanjima. Redovito održava seminare za učenike osnovnih i srednjih škola.

SUBOTA | 5. STUDENOGA

20:00 Zlatna dvorana Hotela Imperial

PROJEKT STANKO HORVATAutorice projekta: **Sanda Majurec i Žanina Bilić**

TEO VISINTIN, bas

DARIO GOLČIĆ, oboa

IVA LEDENKO, oboa

CAROLINE EHRET, Martenotovi valovi (Francuska)

EMA ABADŽIEVA, engleski rog

LOVRE LUČIĆ, bas klarinet

ILIN-DIME DIMOVSKI, kontrabas

OLEG GOURSKII, kontrabas

Govore: **Berislav Šipuš, Nina Horvat, Žanina Bilić i Sanda Majurec**

Stanko Horvat: *Zapis o vremenu*, za bas i magnetofonsku vrpcu
Nadsviravanje, za dvije oboe*
Triologue, za Martenotove valove
Malinconia, za engleski rog i bas klarinet
Frénésie, za dva kontrabasa

*praižvedba

Bilateralni dvogodišnji projekt iz područja suvremene glazbe (2016., 2017.) odvija se u Bugarskoj i Hrvatskoj. Suradnja dviju zemalja, Bugarske i Hrvatske, na već postavljenim temeljima pedagoških i koncertnih aktivnosti (Projekt *Suvremena komorna glazba Bugarska - Hrvatska* 2014. i 2015.), nastavlja promovirati hrvatsku kulturu u inozemstvu, kroz predstavljanje djela i lika hrvatskog skladatelja, akademika Stanka Horvata, te produbljivati suradnju dviju zemalja.

Aktivnosti u 2016.:

- 5. 11. - autorski koncert u čast Stanku Horvatu na Glazbenoj tribini u Opatiji,
- 14. i 18. 11. - koncert s djelima studenata Stanka Horvata u Blagoevgradu i Sofiji, Bugarska,
- 16. 11. - predavanja o Stanku Horvatu, predstavljanje CD-a "Stanku, u sjećanje" i prigodni koncert na Muzičkoj akademiji u Sofiji.

Aktivnosti u 2017.:

- 14. 3. - svečani autorski koncert Stanka Horvata na Muzičkoj akademiji u Zagrebu,
- 10., 11. i 12. 9. - autorski koncert Stanka Horvata u Sofiji i koncerti s djelima svih studenata Stanka Horvata, u Bugarskoj.

Jedan od ciljeva - prvi - jest senzibiliziranje stručne i šire javnosti za značenje Horvatovog rada i doprinosa u hrvatskoj i europskoj kulturi; prepoznavanje i senzibiliziranje stručne i šire javnosti za njegovo stvaralaštvo, posebno u Bugarskoj, gdje nije poznato jesu li se njegova djela ikada izvodila. Nadalje, drugi cilj ovoga projekta jest buduće uključivanje djela Stanka Horvata u standardni koncertni repertoar bugarskih i hrvatskih umjetnika. Osim prezentacijskog, ovaj projekt ima i treći, edukacijski cilj - uključiti mlade, studente zagrebačke i sofijske Muzičke akademije, i pedagoge. Studenti će, kao i pedagozi, svojim doprinosom projektu proširiti svoj horizont znanja i interesa te naučeno prenositi dalje. Stanko Horvat odgojio je velik broj studenata, posebno skladateljā, i bitno ga je prikazati kao važnu pedagošku ličnost, stoga je edukacijska dimenzija ovog projekta od iznimne važnosti. Upravo stoga želimo senzibilizirati glazbenike, ali i ljubitelje glazbene umjetnosti, za krucijalnu važnost profesorskoga zvanja za oblikovanje budućih umjetničkih i pedagoških osobnosti. Jednako je važno, kao četvrti cilj, upoznati ili podsjetiti stručnu i širu javnost u Bugarskoj na Horvatovo umjetničko i vizionarsko djelovanje, imajući u vidu i *Muzički biennale Zagreb*.

Zahvale:

Hrvatsko društvo skladatelja, *Cantus*, Hrvatska radiotelevizija, arhiva Hrvatskog radija, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu, Ministarstvo kulture Republike Hrvatske, *CROZ* d.o.o., Nacionalna muzička akademija *Pančo Vladigerov* u Sofiji, Bugarska, Sveučilište *Neofit Rilski* u Blagoevgradu, Bugarska, Glazbeni centar *Akademik Andrej Stojanov* u Sofiji, Bugarska, Marija Gvozdić Horvat, Nina Horvat, Nikša Gligo, Vjekoslav Nježić, Vanja Lisjak, Silvio Foretić, Galina Apostolova, Velislav Zaimov, Krasimir Taskov, Rostislav Jovčev, Filip Pavlov

Stanko Horvat (Zagreb, 1930.-2006.) studij kompozicije završio je kod Stjepana Šuleka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 1956. Usavršavao se u Parizu kod T. Aubina na Pariškom konzervatoriju, a privatno je studirao kod R. Leibowitza. Godine 1957. započinje s pedagoškim radom u Muzičkoj školi *Vatroslav Lisinski* u Zagrebu, 1961. postaje docentom, a zatim profesorom na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, dok je dužnost dekana ove ustanove obnašao od 1977. do 1981. Godine 1977. boravio je u Berlinu, gdje je radio u elektroničkom studiju *Technische Hochschule*. U razdoblju od 1974. do 1979. bio je predsjednik Hrvatskoga društva skladatelja. Od 1975. kao suradnik, a od 1985. do 1989. kao umjetnički direktor, dao je velik doprinos programu *Muzičkog biennala Zagreb*. Njegovi prvi radovi imaju čvrst korijen u klasičnoj tradiciji (*Concertino za gudače*, 1952.). Nakon studija u Parizu, a pod utjecajem Leibowitza, okreće se dodekafoniji, serijalizmu i drugim tada suvremenim skladateljskim tehnikama koje, međutim, kao neprimjerene svojem senzibilitetu ubrzo napušta. Mnogo je snažnije na njegov rad utjecala *Poljska škola* (*Kontrasti za gudački kvartet*, 1963.). U svim glazbenim oblicima kojima se služio, Horvat je ponajprije usmjeren na zvukovnu ekspresiju. Sklon je čistom zvuku, jednostavnoj formi i tretmanu glazbala na tradicionalan način. U njegovim se djelima otkriva želja za pomirbom suvremenog i romantičnog, egzaktnog i slobodnog, konstruiranog i improviziranog. Stalno je prisutna njegova sklonost prema jednostavnosti tekstu, što ponekad podsjeća na minimalnu glazbu (*Akordi*, 1979., *Ostinati*, 1983., *Concertino za klavir i gudače*, 1996., *In modo rustico* za bas klarinet i klavir, 1997.). Za Horvata glazba nije samo materijalna nego također umjetnička i ljudska činjenica; humanist je i kao skladatelj i

kao učitelj. Odgojio je niz uglednih hrvatskih skladatelja. Horvatova se djela izvode u svim europskim zemljama i na gotovo svim kontinentima, na festivalima u Hrvatskoj (*Dubrovačke ljetne igre*, *Muzički biennale Zagreb*, *Splitsko ljeto*) i u inozemstvu (*Varšavska jesen*, *Musikprotokoll* u Grazu, *Berliner Biennale*, Međunarodni festival u Brnu). Primio je nekoliko značajnih nagrada za svoj umjetnički rad: Nagradu Grada Zagreba 1967. (za *Koncert za klavir i orkestar* i *Rondo* za gudački kvartet), Nagrade Vladimir Nazor 1972. (za kantatu *Jama*) i 1981. (za *Slovo o slovu* i *Zapis o očima* - zborove na stihove Maka Dizdara) te Nagrade Josip Š. Slavenski 1970. (za *Sonnant* za klavir), 1972. (za kantatu *Jama*) i 1990. za životno djelo. Od 1998. Stanko Horvat bio je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Zapis o vremenu, za bas solo i magnetofonsku vrpcu, samo je jedna u nizu Horvatovih skladbi na stihove Maka Dizdara. Skladba je praižvedena 1979. na *Muzičkom biennalu* u Zagrebu. U ovom vokalno-instrumentalnom djelu Horvat vokalnoj dionici pristupa kao instrumentalnoj te glasu daje prednost kao izvoru zvuka. Zvuk je, prema Horvatu, "prvotna, najsirovija predodžba o djelu što nastaje". S druge strane, pak, Horvat nastoji zadržati razumljivost teksta, te je u neku ruku ovisan o predlošku – o Dizdarevoj pjesmi (*Davno sam ti legao i dugo mi ti je ležati*), koja brojnim anaforama dobiva na ritmičnosti i zvučnosti. (Iva Božić)

Nadsviravanje (Play off) za dvije oboe skladba je iz 1993. Neobičnim naslovom opisuje se zapravo način na koji se dvije oboe nadmeću, tj. "nadsviravaju" komplementarnim ritmom i stalnim melodijskim izmjenama. Prevladavaju mali intervalski pomaci, sa čestim disonantnim skokovima u manjim notnim vrijednostima, koje se povremeno produžuju sinkopama. Ostinatni ritam, vrlo prepoznatljiv u skladateljevom rukopisu, proteže se i kroz ovu skladbu. (Iva Božić)

Šezdesete su za Stanka bile godine traganja. Stvarati u to doba značilo je i biti pod imperativom novoga. **Triologue** za Martenotove valove skladba je iz 1968. godine. Posvećena je Janki Šanjek-Šipuš, supruzi njegovog dugogodišnjeg kolege i prijatelja, Krešimira Šipuš. Autor je o skladbi zapisao: "*Triologue* je pokušaj da se na ovom 'unisono' instrumentu ostvari iluzija triju realnih dionica, koje međusobno korespondiraju. Istodobno, *Triologue* je i studija o sasvim osebnim tonskim, dinamičkim i artikulacijskim mogućnostima ovoga instrumenta." (Matija Jerković)

Malinconia (1996.), skladba pisana za engleski rog i basovski klarinet, praižvedena je na Glazbenoj tribini u Opatiji iste godine kada je i nastala. Iako je skloniji francuskim nazivima, ovu skladbu Stanko Horvat imenuje talijanskom riječi za bolesno stanje tuge, žalosti, potištenosti i neodlučnosti. Upravo ovo potonje maksimalno se osjeća u skladbi. Provlači se kroz nju prisni dijalog dvaju instrumenata koji kao da izmjenjuju karaktere: "činovničku" uniformiranost te mladenačku razuzdanost. Ritamski se dvije dionice savršeno podudaraju, samo u rijetkim trenucima dolazi do poliritma. Česte promjene tempa savršeno opisuju stanje, a zaokružena forma ostvarena je opetovanim pojavljivanjem početnoga ulomka. (Petra Čaleta)

Izlažući svoje misli o skladanju za instrumente, Stanko Horvat jednom je kazao: „Bilo bi za djelo praktičnije i probitačnije da se pokušaš ubaciti u psihologiju svirača i samih glazbala za koje stvaraš.“ Kao da je mislio upravo na skladbu **Frénésie**, nastalu 1997. i iste godine praižvedenu na *Muzičkom biennalu* u Zagrebu. Kontrolirani bijes

predstavljen je zvukovljem čvrsto vezanim uz glazbenu tradiciju, a dojmom ipak tako udaljenim od nje. Zgusnute zvučne mase ubrzano se kreću, zatim staju, pa se opet prorjeđuju i postaju prigušen krik u daljini. Sustavnost ove skladbe nije u pravilnoj strukturi već u dosljednom razgrađivanju i najzad uništenju svih izloženih motiva. Naposljetku, evo vlastitih Horvatovih riječi: „Skladba je puna grča, nervoze i naglih obrata, virtuoza i zahtjevna za oba izvođača.“ (Petra Čaleta)

Tekstove o skladbama Stanka Horvata napisale su studentice muzikologije Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu; tekstove o projektu pripremile su Žanina Bilić i Sanda Majurec.

Teo Visintin (Kopar, 1988.) počeo je učiti harmoniku u Novigradu, a srednju glazbenu školu završio je u Puli (teorija, harmonika te tri godine solo pjevanja). Godine 2006. upisao je kompoziciju s teorijom na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a 2008. godine solo pjevanje kod prof. Mire Zidarić. Godine 2012. diplomirao je teoriju glazbe, a 2014. godine i pjevanje, u razredu prof. Giorgia Suriana. Godine 2015. sudjelovao je na natjecanju *Lazar Jovanović* u Beogradu, na kojem je osvojio drugu nagradu. Sudjelovao je u raznim opernim projektima kao član zbora (*Ljubavni napitak*, Čarobna frula, *Così fan tutte* na otvaranju *Dubrovačkih ljetnih igara* 2013.) ili kao solist (*Carmen*, uloga Moralesa, *Slavuj*, uloga Komornika) te kao solist u praizdvedbama djela hrvatskih skladatelja (I. Končić, T. Borić) i raznim drugim koncertnim aktivnostima, kao što je ciklus HRT-a, *Majstori svirači*.

Dario Golčić rođen je u Zagrebu, gdje je pohađao osnovnu i srednju glazbenu školu te učio obou kod prof. Branka Mihanovića. Dobitnik je više nagrada na natjecanjima oboista u Hrvatskoj i na razini bivše države. Obou je studirao kod Heinza Holligera i Christiana Schmitta. Tijekom studija i nakon njega nastupao je solistički s Komornim orkestrima iz Freiburga i Heidelberga, *Zagrebačkim solistima*, Istarskim komornim orkestrom, *Novim orkestrom* iz Basela, *Cantus Ansamblom*, Simfonijskim orkestrom HRT-a i Zadarskim komornim orkestrom. Od 2006. godine predaje na Međunarodnoj ljetnoj školi *Bisyoc*, koja se održava u Velikoj Britaniji. Djeluje kao solo oboist Simfonijskog orkestra HRT-a i docent na Muzičkoj akademiji u Zagrebu iz predmeta oboe.

Iva Ledenko (Split, 1992.) nakon završetka srednje glazbene škole u Splitu, u razredu prof. Sanje Milić, magistrirala je obou u razredu prof. Branka Mihanovića i tadašnjeg asistenta Daria Golčića na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Tijekom školovanja osvojila je redom prve nagrade na regionalnim i državnim natjecanjima HDGPP-a. Od nagrada ističe i drugu nagradu na natjecanju komornih sastava u Opatiji te dvije prve nagrade na Međunarodnom natjecanju mladih glazbenika, *Daleki akordi*. Sudjelovala je u radu Srednjoeuropskog orkestra mladih na turneji u Italiji i Njemačkoj (2007.). Suradivala je s brojnim orkestrima i ansamblima u Hrvatskoj (Orkestar Opere HNK-a u Zagrebu, Dubrovački simfonijski orkestar, Orkestar Opere HNK-a u Splitu, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Hrvatski komorni orkestar, Varaždinski komorni orkestar, Zadarski komorni orkestar, *Zagrebački solisti*, *Cantus Ansambl*) i u inozemstvu (*Varšavski solisti*). Nastupila je kao solistica uza Simfonijski puhački orkestar oružanih snaga RH u

Hrvatskom glazbenom zavodu (2011.). Tijekom studija, u sklopu programa *Erasmus*, provela je jedan semestar na Sveučilištu *Frederic Chopin* u Varšavi, kod Tytusa Wojnowicza. Pohađala je seminare uglednih oboista i pedagoga (Christian Schmitt, Giorgi Gvantseladze, David Seghezzo).

Caroline Ehret (1986.) sviračica je Martenotovih valova koje je učila kod Christine Ott, francuske glazbenice, skladateljice i obrađivačice, te kod Thomasa Blocha, priznatog glazbenika specijaliziranog za izvedbe na rijetkim instrumentima. Studirala je muzikologiju na Sveučilištu u Strasbourgu te Martenotove valove i klavir na Konzervatoriju u Strasbourgu. Svirala je s Orkestrom Konzervatorija u Strasbourgu i Simfonijskim orkestrom Hrvatske radiotelevizije, pod ravnanjem Pascala Rophéa. Nastupala je i s Thomasom Blochom te na Festivalu filmske glazbe u Krakovu. Sudjelovala je u brojnim klasičnim, suvremenim, eksperimentalnim i jazz-projektima.

Ema Abadžieva, str. 27

Lovre Lučić (New York, 1991.) glazbeno obrazovanje započeo je kao osmogodišnjak u Glazbenoj školi *Blagoje Bersa* u Zadru, u razredu Božidara Lukina, a završio u razredu Marite Nere Mimice. Tijekom školovanja sudjelovao je na nekoliko natjecanja kao solist te na natjecanjima iz komorne glazbe. Muzičku akademiju u Zagrebu upisao je 2010. godine kod red. prof. Milka Pravdića, a diplomirao je u razredu doc. Davorina Brozića. Sudjelovao je u projektu *Slavuj* Igora Stravinskog 2013. godine, kojemu je dodijeljena Rektorova nagrada. Godine 2015. položio je audiciju za bas klarinetista u Simfonijskom orkestru HRT-a. Surađuje sa Zadarskim komornim orkestrom, Orkestrom HNK-a u Zagrebu, s Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, s *Cantus Ansamblom* i drugima. Član je Zadarskog kvarteta klarineta. Pohađao je seminare eminentnih klarinetista, kao što su Mate Bekavac, Jože Kotar, Radovan Cavallin, Ante Grgin, Željko Milić, Davor Reba i Chen Halevi.

Ilin-Dime Dimovski, str. 16

Oleg Gourskii rođen je 1974. godine u Ukrajini, u gradu Dunajevci. Nakon završene osnovne glazbene škole (harmonika), srednju glazbenu školu, instrument kontrabas, završio je u gradu Hmel'nitskij, kod profesora Geogija Krotenka. Na međunarodnom natjecanju mladih glazbenika 1992. godine osvojio je 3. mjesto. Iste godine upisao je Kijevski državni konzervatorij *Čajkovski* u razredu profesora Boguslava Sojka te diplomirao 1997. godine. Od druge godine studija svirao je kao vanjski član u Simfonijskom orkestru Radio-TV Ukrajine, te u komornom orkestru *Kamerata*. Godine 1996. uspješno je položio audiciju za mjesto zamjenika vođe dionice kontrabasa u Simfonijskom orkestru HRT-a. Godine 1999. s obitelji seli u Split gdje radi u orkestru Opere HNK kao solo kontrabasist, te svira u Splitskom komornom orkestru (pod vodstvom Pavla Dešpalja). S istim orkestrom nastupa i kao solist. Oleg Gourskii snima za Hrvatsku radioteleviziju te održava solističke koncerte. Od 2009. godine radi kao profesor kontrabasa na Glazbenom učilištu *Elly Bašić* u Zagrebu i u glazbenoj školi *Ferdo Livadić* u Samoboru. Vanjski je član Simfonijskog orkestra Hrvatske radiotelevizije.

SUBOTA | 5. STUDENOGA

22:30 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

JAZZ ORKESTAR HRVATSKE RADIOTELEVIZIJE

ANDREAS MARINELLO, dirigent

ANA JEMBREK, sopran

MARTINA BORSE, alt

SINIŠA GALOVIĆ, tenor

ŽELIMIR PANIĆ, tenor

Silvije Glojnarčić: *Big Dig***Miro Kadoić:** *Moonflowers***Andreas Marinello:** *Serpentis Cauda***Zoran Ščekić:** *Sphinx Avenue*, za big band i vokalni kvartet**Tomislav Šaban:** *Etude 125***Luka Žužić:** *Don't Look Back****Joe Kaplowitz:** *Missing Time***Davor Križić (komp.)/L. Žužić (arr.):** *Waltz Through The Night*

*p्राizvedba

Ciklus *Nove skladbe* Jazz orkestra HRT-a, koji predstavlja skladbe pisane isključivo za taj ansambl, pokrenuo je njegov dugogodišnji umjetnički voditelj, Silvije Glojnarčić. U sklopu toga ciklusa, Jazz orkestar HRT-a iz sezone u sezonu održava jedan cjelovečernji koncert s praizvedbama skladbi autora koji žive i djeluju u Hrvatskoj, uz neprekidan rast interesa za taj hvalevrijedan projekt i izvan naših granica. Tako je nastao respektabilan broj skladbi (njih stotinjak), koje je napisalo šezdesetak autora, među kojima su i članovi ansambla, a koje glazbenici iz Jazz orkestra HRT-a redovito uključuju u programe svojih koncerata.

Dirigent, skladatelj, aranžer i bubnjar, **Silvije Glojnarčić** (Ladislavec, 1936.), studirao je kompoziciju i glazbenu teoriju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, diplomiravši kod prof. Natka Devčića 1979. Bubnjeve je, kao samouk, svirao u tadašnjem Plesnom orkestru RTZ-a te u Zagrebačkom jazz kvartetu, kao i u Zagrebačkom jazz kvintetu. Svirao je s najpoznatijim hrvatskim, ali i glasovitim svjetskim džezistima, poput Johnnyja Griffina, Arta Farmera, Slidea Hamptona, Stana Getza, Johna Lewisa i s drugima te je bio stalni član SFB Big Banda u Berlinu. Sklada za naše, ali i za poznate strane jazz-orkestre, primjerice za NDR Big Band, SFB Big Band, Big Band RTV Slovenije i druge. Autor je glazbe za razne sastave, od komornih do big band ansambala. Njegov je primarni skladateljski interes stvaranje za big band u modernom jazz-stilu s primjesama swinga. Bogato iskustvo ima i kao aranžer koji je surađivao s uglednim skladateljima, poput Ljube Kuntarića (*Karolina Riječka*, 1980.), Branka Mihaljevića (*Slavonska rapsodija*, 1979.) i Arsena Dedića (*Lady Schram*,

1991.) te u dramskim i zabavnim programima, kao i u radijskim i TV-emisijama. Član je Hrvatskoga društva skladatelja, Hrvatskog društva orkestralnih glazbenika, Hrvatske glazbene unije i Hrvatskog jazz kluba. Dobitnik je brojnih nagrada, između ostalih i Nagrade *Miroslav Sedak Benčić* Hrvatskoga društva skladatelja (2003.), Diskografske nagrade *Porin* za najbolju jazz-izvedbu i za najbolji album jazz-glazbe (2013.), odličja Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića za zasluge u kulturi (2009.) te brojnih festivalskih nagrada.

„Svoju skladbu *Big Dig* Silvije Glojnarčić povezao je s modernom praksom jazz-glazbe, a da slušatelji ne dožive “zvučni udar”. Formalno je harmonijska struktura jednostavna, s naglaskom na stilskom jedinstvu, iako dolazi do stalne izmjene malih zvučnih cjelina sa snažnim zvukom jazz-orkestra. U tom glazbenom ambijentu postoji skrivena želja da se pronade nešto novo, svježije.” (Silvije Glojnarčić/Davor Hrvoj)

Miro Kadoić (Zagreb, 1962.) diplomirao je klarinet 1986. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Glazbom se profesionalno počeo baviti ranih 1980-ih svirajući u blues sastavima te surađujući s pop-rock glazbenicima (Massimo Savić, *Parni valjak*, *Voodoo Buddha* i drugi). Istodobno je počeo svirati u malim jazz-sastavima. Usavršavao se na *Manhattan School of Music*, pod mentorstvom glazbenika Reggija Workmana i Blue Loua Marinija (*Blues Brothers Band*). Nekoliko godina bio je solist i prvi saksofonist Plesnog orkestra RTZ-a. Istodobno je vodio male jazz-sastave. Godine 1993. postao je član Big Banda RTV Slovenije. Aktivan je sudionik slovenske i hrvatske glazbene scene. Član je jazz-sastava *Boilers All Stars*, gdje sudjeluje kao kompozitor, instrumentalist i aranžer. Početkom 1990-ih vodio je kvintet u čijem su repertoaru velikim dijelom bile njegove autorske skladbe, od kojih su neke nadahnute narodnom glazbom Balkana, ali i drugih, dalekih lokaliteta (Japan, Arapski poluotok, Afrika). Rezultat toga rada predstavljen je na samostalnom albumu *Dry*, izdanom za *Megaton Records* (Ljubljana) 1995. Osnivač je jazz-kvinteta *Ten Directions*, koji izvodi originalne i moderne skladbe svjetski priznatih autora. 2002. osniva *Mirokado orkestar*, u kojem nastupaju najbolji hrvatski i slovenski glazbenici. Dobitnik je Nagrade *Status* HGU-a, za najboljeg hrvatskog alt saksofonista u 1997., 2006. i 2007. godini. Osim jazz-glazbe, sklada i klasičnu i filmsku glazbu. Njegova djela za klarinet postala su redovita literatura glazbenih škola, a zapažen je i njegov rad na području filma. Godine 2008. dobiva nagradu HDS-a za najbolju jazz-kompoziciju. U svome skladateljskom radu pokazuje podjednak interes za tradiciju i za inovaciju. Godine 2012. dodijeljene su mu nagrade *Porin* za najbolji jazz-album i za najbolju jazz-izvedbu skladbe *Moonflowers*, čiji inventivni aranžman svjedoči o dugogodišnjem autorovom iskustvu u big bandu i kreativnosti koja ostavlja dovoljno prostora za improvizaciju.

Andreas Marinello (Bolzano, 1983.) studirao je jazz-saksofon i jazz-kompoziciju na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Grazu i na Glazbenoj akademiji u Kölnu, a na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču studirao je klasični saksofon. Godine 2011. u Grazu je stekao naslov magistra umjetnosti. Pohađao je radionice i usavršavao se kod Miguela Zenona, Donnyja McCaslina, Dicka Oattsa, Rosarija Giulianija, Davea Liebmana, Maurizija Giammarca, Boba Mintzera, Boba Brookmeyera i drugih. Od 2005. bio je prvi alt saksofonist *HGM Jazz Orkestra Zagreb*, s kojim je, uz brojne koncerte, ostvario i četiri nosača zvuka. Od 2013. djeluje kao saksofonist i u Jazz orkestru HRT-a, u kojemu od sezone 2015./2016. stupa na

mjesto šefa-dirigenta. Kao dirigent, osim uz Jazz orkestar HRT-a, nastupao je i uz *HGM Jazz orkestar Zagreb*, *HGM A Band* i *Vienna-Graz Composers Orchestra*. Kao saksofonist nastupao je na mnogim europskim i svjetskim festivalima i pozornicama, među kojima su *North Sea Jazz* u Nizozemskoj, *Ankara Music Festival* u Turskoj, *Prague Jazz* u Češkoj, *Roma-Villa Celimontana* u Italiji, *Euro-Med Music Expo* na Cipru, *Porgy & Bess*, *Kammerlichtspiele Klagenfurt*, *Most & Jazz Fehring* u Austriji, *Cankarjev Dom* u Ljubljani, *Celje Jazz*, *Lent Maribor* u Sloveniji te *Jazz is Back*, *Jazz.hr Spring Festival* i *Last Minute Jazz Fest Bale* u Hrvatskoj. Na koncertima, kao i na snimanjima za radio i televiziju, bilježi suradnje s istaknutim jazz-glazbenicima: Dave Liebman, Donny McCaslin, Bob Brookmeyer, Peter Erskine, Jojo Mayer, Randy Brecker i Zagrebačka filharmonija, Wolfgang Puschnig, Gerald Preinfalk, John Hollenbeck, Jim McNeely, Toshiko Akiyoshi, Don Menza, Mark Feldman, Pete McGuinness, John Riley, Deborah Brown, Deborah Carter, Luis Bonilla, Dena DeRose, Lasse Lindgren. Djeluje i kao skladatelj i aranžer surađujući s brojnim sastavima u Hrvatskoj i inozemstvu: njegove skladbe i obrade izvedene su u Hrvatskoj, Austriji, Njemačkoj, Jordanu, Sloveniji te na Cipru.

„Skladba ***Serpentis Cauda*** nadahnuta je Ezopovom basnom koja može biti interpretirana kao alegorija svih oblika ljudskog društva, ali i zajedničkog muziciranja.“ (Andreas Marinello)

Zoran Ščekić, str. 40

„Kompoziciju ***Sphinx avenue*** napisao sam za internacionalno natjecanje big band kompozitora 2016. u Kopenhagenu. Orkestar je bio 'The Pagsberg BigBand & The Vocals', sastavljen od klasične big band formacije plus vibrafon i vokalni kvartet (SSAT). Tema je bila zadana trima tekstovima danske pjesnikinje Ursule Andkjaer Olseniz iz zbirke 'Garden & Hell'. Odabir prijevoda teksta, kao i odabir dijelova prijevoda, bio je ostavljen na izbor kompozitorima. Odabrao sam i reducirao tekst pod nazivom 'Gardensensibilities' te ga uglazbio pod nazivom 'Sphinx avenue'. U konkurenciji od 24 prijave, kompozicija 'Sphinx avenue' osvojila je prvo mjesto.“ (Zoran Ščekić)

Antun Tomislav Šaban (Zagreb, 1971.) studij kompozicije započeo je na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, u razredu Davorina Kempfa, a nastavio na Sveučilištu za glazbu u Beču, gdje je od 1991. do 1993. studirao kompoziciju i teoriju glazbe, a od 1992. do 1994. kompoziciju s naglaskom na primijenjenoj i medijskoj glazbi. Akademsku godinu 1994./1995. proveo je na sjevernoameričkom Sveučilištu u Miamiju, usavršujući se u jazz-kompoziciji i aranžiranju. Od 2000. umjetnički je ravnatelj jazz-projekata Hrvatskoga društva skladatelja; u tom svojstvu organizirao je oko 200 koncerata koji su uključivali glazbenike u rasponu od svjetskih zvijezda do mladih nada te razne *crossover* projekte. Od rujna iste godine je tajnik, a od 2001. glavni tajnik Hrvatskoga društva skladatelja. Jedan je od utemeljitelja *European Composer and Songwriter Alliance* (ECSA) - krovnog saveza europskih skladateljskih udruga koji promovira interese glazbenih stvaratelja u okviru kreativne industrije. Godine 2013. izabran je za dopredsjednika saveza i za predsjedavajućeg njegova odbora za ozbiljnu glazbu. Također je aktivan i u svjetskoj konfederaciji autorskih društava (CISAC), gdje je od 2009. godine član savjeta za glazbu (CIAM). Uza skladateljski opus ostvario je i niz obrada i aranžmana. Njegova transkripcija Vivaldijevih Četiri godišnja doba za dva klavira objavljena je 2001. na CD izdanju diskografske tvrtke *EMI Classics*, koje je dospjelo među najprodavanije albume ozbiljne glazbe u više

europskih država. Umjetničke aktivnosti skladatelj upotpunjuje i povremenim djelovanjem kao dirigent i glazbeni producent, a svoja djela sam objavljuje u obliku notnih, zvučnih i videozapisa kroz obiteljsku tvrtku *Fonart*. Dobitnik je brojnih nagrada, među kojima se ističu: Nagrada *Big Band Süd* (1996.), Nagrada Fonda *Stjepan Šulek* (2001.), Nagrada *Miroslav Sedak Benčić* Hrvatskoga društva skladatelja (2003.) i Diskografska nagrada *Porin* za najbolju produkciju (2004.).

„*Etude 125* za jazz-orkestar skladana je 2005. za Big band Hrvatske radiotelevizije. To je pokretna skladba koja zahtijeva tehničku vještinu od svih članova ansambla te predstavlja klavirista i basista kao soliste improvizatore.“ (Antun Tomislav Šaban)

Luka Žužić (Pula, 1986.) počeo je svirati klavir kao šestogodišnjak, a od 1998. klavir uči u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. Dvije godine kasnije počinje svirati trombon, a od 2001. godine pohađa jazz-seminare Boška Petrovića u Grožnjanu, prateći nastavu klavira i harmonije kod Emila Spányija te pohađajući big band radionicu pod vodstvom Sigija Feigla. Godine 2002. upisuje studij klavira na Muzičkoj Akademiji u Zagrebu, područni odsjek Rijeka, u razredu prof. Vladimira Babina. Iste godine upisuje i trombon u Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci. Klavir je diplomirao 2008. na Muzičkoj Akademiji Sveučilišta u Zagrebu, a jazz-trombon 2012. na Sveučilištu za glazbu u Grazu, kod Eda Neumeistera. Od 2003. godine stalni je član *HGM Jazz Orkestra Zagreb*, koji je nastupao s velikim brojem jazz-glazbenika svjetskoga glasa diljem Europe, u Kini, Indoneziji i SAD-u. Godine 2010. dodijeljena mu je ugledna nagrada *Status* u kategoriji jazz-trombona, koju Hrvatska glazbena unija svake godine dodjeljuje najboljim instrumentalistima. Godine 2014. sudjelovao je u diskografskim projektima nagrađenima nagradom *Porin* u kategoriji jazz-glazbe. Godine 2010. kao član *European Jazz Orchestra* pod vodstvom Tadeja Tomšića sudjelovao je u europskoj turneji orkestra. Sklada i piše aranžmane za jazz-umjetnike i pop-izvođače. Svira i surađuje s *HGM Jazz Orkestrom Zagreb*, Jazz orkestrom HRT-a, sastavom *Tamara Obrovac Transhistria Electric*, Ansambлом za postmodernu umjetnost, s Krunoslavom Levačićem, Ines Tričković, Kristianom Terzićem, Edom Maajkom, Massimom Savićem, *Gustafima*, Milom Elegović i drugima. S jazz-pjevačicom Gordanom Kovačić osnovao je duo *DuArte*, koji je u veljači 2015. objavio svoj prvi CD (EP) – *DuArte*.

O svojoj novoj skladbi Luka Žužić piše: „Skladba *Don't look back* nastala je u listopadu 2016. Naslov se odnosi na to da se ne treba previše opterećivati prošlošću, već bi trebalo živjeti u sadašnjem trenutku. To se odnosi i na proces stvaranja, tj. u ovom slučaju pisanja. Bez opterećenja i stilskih okvira.“

Joe Kaplowitz se profesionalno počinje baviti glazbom s 15 godina u Washingtonu, SAD. Nakon toga svira s prepoznatljivim imenima američke blues i jazz-scene. Neki su od njih: Eddie Daniels, James Moody, Ernie Krivda, Greg Bandy, Randy Jonston, Wycliff Gordan, Ralph Bowen, Sean Jones, Mark Rapp i drugi. Također je nastupao s Davidom "Fathead" Newmanom i blues legendom Koko Taylor te s Luckyjem Petersonom. Nakon 1999. Joe predvodi bandove koji nastupaju u Bijeloj kući te u klubovima *Blues Alley*, *The Knitting Factory* i *The House of Blues*. Od 2002. do 2004. godine živi u New Yorku, gdje osniva *Joe Kap Organ Trio* i nastupa u mnogim poznatim prostorima te surađuje s trubačem Markom Rappom. Također nastupa s glazbenicima kao što su Liberty Ellman, Avi Rothbard, Abraham Burton i Wess Andreson, Mark Ferber, Kyle Struve i Kim Thompson. 2006. godine seli se u Hrvatsku, gdje nastupa i snima s poznatim hrvatskim glazbenicima. Godine 2013.

dobitnik je prestižne hrvatske nagrade *Status* za doprinos u glazbi. 2011. postaje članom kvinteta klasične glazbe *Simply Brass*, u kojem svira tubu i s kojim je imao čast nastupiti na *Juilliardu* u New Yorku, a zatim i na Sveučilištu u Quebecu, Kanada, te na turneji po sedam gradova NR Kine. Godine 2014. snima album s *Davor Križić Experimentom*, s kojim osvaja tri *Porina*. Od 2014. godine stalni je član Jazz orkestra HRT-a, za koji piše mnogobrojne aranžmane i skladbe te ima priliku svirati s vodećim imenima svjetske glazbene scene, kao što su Boris Kozlov, Alex Sipiagin, Ernie Watts, Christian McBride, Lasse Lindgren, Doug Richards, Rex Richardson i drugi. Sa svojim *Joe Kaplowitz Triom* u jesen 2015. nastupio je sa svjetski poznatim violinistom Didierom Lockwoodom. Nastupa s mnogim glazbenicima u regiji i aktivni je studijski glazbenik. Svira klavir, tubu i električne orgulje.

„Skladba **Missing Time** Joea Kaplowitza autorova je impresija o istoimenom fenomenu vezanom uz otmicu ljudi od bića iz drugih svjetova, čega se oni koji su prošli kroz to iskustvo prisjećaju tek pri hipnozi. Glazba je polifona za puhačku sekciju, dok ritam sekcija svira harmonijske strukture, a impresija nekog drugog svijeta ostvaruje se kroz zvuk gitare. Skladba slušatelje vodi na putovanje koje se pretvara u nejasno sjećanje.“ (Joe Kaplowitz/Davor Hrvoj)

Trubač, krilničar i skladatelj **Davor Križić** (Zagreb, 1966.), nakon završetka gimnazije i glazbene škole u rodnom gradu, studirao je na odjelu za jazz Sveučilišta za glazbu u Grazu. Godine 1990. na *Jazz Fairu Zagreb* dobio je nagradu za najboljeg mladog jazz-glazbenika. Iza sebe ima brojne koncerte s malim sastavima i kao solist velikih orkestara. Stalni je član i solist Jazz orkestra HRT-a. Nastupao je s brojnim hrvatskim i stranim glazbenicima, poput Ernija Wilkinsa, Boška Petrovića, Johnnyja Griffina, Lene Conquest, Eda Thighpena, Arta Farmera, Alvina Queena, Martina Drewa, Rona Ringwooda, *Greentown Jazz Banda*, Big Banda RTV Slovenija i s mnogima drugima. Cijenjeni je studijski glazbenik i stalni član *latin* sastava *Cubismo*. Snimio je više nosača zvuka u zemlji i inozemstvu. Utemeljitelj je i vođa *Boilers Quarteta*, za koji sklada i s kojim je objavio kompaktne diskove *Some Blues*, *Abstract Lights* i *St. Miles Infirmary*, u suradnji s Boškom Petrovićem, te *Boilers All Stars*, s kojim je snimio album *That's It*. Kao vođa trubačke sekcije bio je predstavnikom Hrvatskoga radija u EBU Big Bandu na koncertima 2001. u Nizozemskoj. Dobitnik je Nagrade *Status* HGU za najboljeg jazz-trubača i krilničara.

„Skladbu **Waltz Through The Night** Davor Križić napisao je tijekom jedne noći. Ovo djelo prenosi ugođaj kreativne kulminacije koju je autor proživljavao u satima daleko iza ponoći. Križić ju je posvetio roditeljima, koje je gledao na jednoj staroj fotografiji na zidu kuhinje u kojoj je snatio, a koji plešu u beskraj.“ (Davor Križić/Davor Hrvoj)

Jazz orkestar Hrvatske radiotelevizije, nekada Plesni orkestar Radio Zagreba, postoji i kontinuirano djeluje već sedam desetljeća, što je u povijesti big bandova rijetkost u svjetskim razmjerima. U sezoni 2012./2013. proslavio je 65. obljetnicu djelovanja. Plesni orkestar RTZ-a, preteča današnjeg Jazz orkestra HRT-a, osnovan je u sezoni 1946./47. za potrebe Radija i bio je sastavljen od najboljih glazbenika iz nekoliko ansambala, okupljenih pod vodstvom Zlatka Černjula. Orkestar je poslije vodilo nekoliko dirigenata. Posebno mjesto među njima pripada Miljenku Prohaski, koji je orkestar vodio više od trideset godina. Prvi nastup na međunarodnoj sceni Orkestar je imao u Kölnu 1955. godine. Nakon toga slijede turneje po Bugarskoj,

Poljskoj, bivšem SSSR-u, nastupi na jazz-festivalima u Frankfurtu i Nagykaniszi te u Münchenu 1972. u sklopu kulturno-zabavnoga programa Olimpijade. Od prvoga nastupa na Jazz festivalu na Bledu, 1962., počinje nova faza u radu Orkestra - orijentacija na vlastiti repertoar. Idejni začetnik te orijentacije bio je Miljenko Prohaska, a pridružili su mu se i mnogi članovi Orkestra. Zbog takve je programske orijentacije izgradio specifičan stil po kojem se razlikovao od sličnih orkestara u zemlji i u svijetu. Mnogi glazbenici svjetskoga ugleda nastupali su kao solisti s Orkestrom u Zagrebu: trubači Art Farmer, Clark Terry i Ted Curson, saksofonisti Johnny Griffin, Sal Nistico, Ernie Wilkins, trombonist Kai Winding, pijanist John Lewis, bubnjar Art Taylor, saksofonist Ernie Watts, kontrabasist Christian McBride i drugi. Dugo godina Orkestar (Big band) je uspješno vodio Silvije Glojnarić, postupno uključujući u sastav najbolje glazbenike mlađega naraštaja (Sašu Nestorovića, Davora Križića i druge), kako bi zadržao najvišu umjetničku razinu. Jazz orkestar HRT-a u Zagrebu održava redovitu koncertnu sezonu. Mjesto šefa-dirigenta 2007. godine preuzeo je Saša Nestorović, a 2015. Andreas Marinello. Bogata diskografska aktivnost uključuje suradnju s nekim od najistaknutijih protagonista hrvatske glazbene scene, među kojima su Silvije Glojnarić (*Portrait*, 2006.), Ansambl LADO (*Jazzlando*, 2008.), Zdenka Kovačiček (*Jazz Portrait*, 2009.), Ladislav Fidri (*Memories*, 2009.), Massimo (*Massimo Sings Sinatra*, 2009.), Miro Ungar (*Sad ili nikad*, 2010.). Među novijim izdanjima ističu se božićni album *Veselje ti navješćujem* (2010.), *Avanturo, još nas ima*, uz Jelenu Balent (2011.), *U sredi našeg sela* (2011.), *Still Standing*, uz Radojku Šverko (2011.), *Family*, uz Matiju Dedića (2012.), *With Every Breath*, uz Lelu i Joea Kaplowitza (2012.), *Bugles Over Zagreb*, ostvaren uz trubača Rexa Richardsona i skladatelja Douga Richardsa, objavljen u SAD-u za etiketu *Rex Richardson Production* 2014., *Antarctica and Other Destinations* s glazbom Maka Murtića (*World Local Records*), *Well Paid Girl* s Valerijom Nikolovskom i Viktorom Lipićem (*Croatia Records*) te *Lasse Lindgren Plays the ABBA Songbook in a Big Band Atmosphere* (*Imogena Records*).

Sopranistica **Ana Jembrek** (Koprivnica, 1986.) 2005. godine upisuje studij solo pjevanja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod prof. Lidije Horvat-Dunjko. Diplomirala je u razredu prof. Giorgia Suriana 2009. godine. Dobitnica je nekoliko prvih i drugih nagrada na državnim natjecanjima u kategorijalama solo pjevanja i komornih sastava. Na 6. Međunarodnom natjecanju sakralne glazbe u Rimu, 2007., dodijeljena joj je posebna nagrada žirija. Uspješno je ostvarila ulogu Pamine u operi *Čarobna frula* W. A. Mozarta u produkciji Sveučilišta u Zagrebu. U HNK-u u Splitu ostvarila je uloge Genovieffe u *Sestri Angelici* i Nelle u *Gianniju Schicchiju* G. Puccinija te niz uloga u HNK-u u Zagrebu (Euridika u *Orfeju* C. Monteverdija, Musette u operi *La Boheme* G. Puccinija i Jelena u operi *Nikola Šubić Zrinski* Ivana pl. Zajca). U HNK-u u Varaždinu nastupala je u baroknoj operi *Le malade imaginaire* M.-A. Charpentiera. Solistički je nastupala diljem Hrvatske, u Ujedinjenom Kraljevstvu, Austriji, Njemačkoj, Mađarskoj, Bosni i Hercegovini, Italiji, Češkoj i Španjolskoj. Stalna je članica Vokalnog ansambla *Antiphonus*.

Martina Borse (Zagreb, 1968.) završila je Muzičku akademiju u Zagrebu 1991. godine. Od 1991. zaposlena je kao solistica u Zboru HRT-a. U Operi HNK-a u Zagrebu debitirala je u ulozi Principesse u *Pikovoj dami* P. I. Čajkovskog. Od 1990. bila je članica sastava za ranu glazbu, *Syntagma musicum*, i sastava *Patchwork* za New Age glazbu, a kao autorica i izvođačica sudjelovala je u međunarodnoj koprodukciji kazališta *La MaMa*

E.T.C. iz New Yorka i kazališta *K3RN3L*. Članica je Vokalnog ansambla *Antiphonus*, s kojim je, između ostalog, nastupila na manifestaciji *Croatie, la voici*. Kao solistica surađivala je s Hrvatskim baroknim ansamblom, sa Slovenskim komornim zborom u izvedbi *Hrvatske mise* Borisa Papandopula te s Cantus Ansamblom u *Čekiću bez gospodara* Pierrea Bouleza.

Siniša Galović započinje glazbeno obrazovanje u rodnom Osijeku. Od 1994. godine član je opernog ansambla HNK-a u Zagrebu. Solo pjevanje uči kod Stojana Stojanova Gančeva (Zagreb) i Glenys Linos Persché (Beč). Debitirao je u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu ulogom princa Yamadoria u operi Giacoma Puccinija, *Madame Butterfly*. Uz niz ostvarenih malih i srednjih uloga u matičnoj kući, sudjeluje i kao solist u koncertnim izvedbama, kako u domovini tako i u inozemstvu. Član je više komornih vokalnih sastava.

Želimir Panić završio je studij glazbene pedagogije na Sveučilištu J. J. Strossmayera u Osijeku, gdje potom upisuje pjevanje kod prof. Snježane Bujanović-Stanisavl. Od 2000. godine član je opernog ansambla HNK-a u Osijeku, a od 2008. stalni član Zbora Hrvatske radiotelevizije. Dobitnik je *Porina* kao jedan od glazbenih producenata za najbolji album klasične glazbe, *Hrvatska glazba na Riva dei Schiavoni*, Zbora Hrvatske radiotelevizije u nakladi *Cantus/HRT*. Istaknuo se studijskim radom snimajući i producirajući albume klapa *Dišpet*, *Čakulone* i *Petrada*. Godine 2013. bio je u New Yorku na stručnom usavršavanju iz jazz-pjevanja i aranžiranja kod *New York Voices*. Surađuje s nekoliko komornih ansambala, s kojima nastupa u domovini i u inozemstvu.

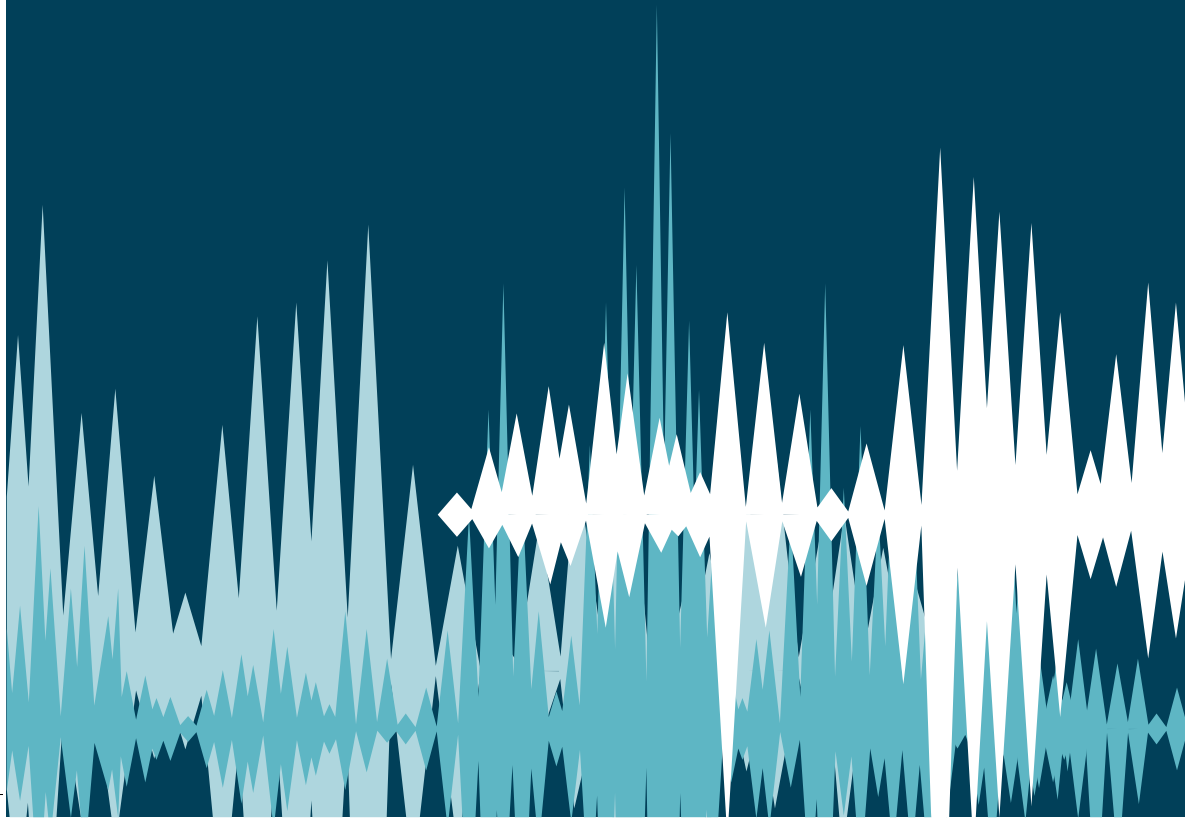

NEDJELJA | 6. STUDENOGA

10:00 | Zlatna dvorana Hotela Imperial

JANKO JEZOVŠEK: NOVA GLAZBA ZA NOVU DJECU

NEDJELJA | 6. STUDENOGA

10:00 Zlatna dvorana Hotela Imperial

JANKO JEZOVŠEK: NOVA GLAZBA ZA NOVU DJECU

Janko Jezovšek rođen je za zadnjih bombardiranja u Drugom svjetskom ratu, u podrumu (kiparskoj radionici svoga oca), u Mozartstrasse 43 (danas Smetanina ulica) u današnjem Mariboru. Prve tri godine proživljava s majčinim mlijekom. U četvrtoj godini pod kuhinjskim stolom prvi put zazviždi, prateći se troglasnim ksilofonom. S pet godina zarađuje prvi honorar od 20 ondašnjih dinara, svirajući usnu harmoniku. S devet godina nije primljen u gradsku muzičku školu: "Nema sluha!" Nakon posjeta cirkusu sastavlja stakleni glasovir od čaša i tim znanjem uđe na stražnja vrata u poluprivatnu glazbenu školu u predgrađu. Odmah komponira svoje prvo životno djelo, *Potočić*, za klavir i orkestar, izvedeno u Kazinskoj dvorani rodnoga mu grada, a za koje dobiva nagradu u obliku 'ferija' na Jadranskome moru, negdje pokraj Pule. 1963. izbačen je iz srednje glazbene škole zato što je posjetio zagrebački Muzički biennale. Piše Requiem i upisuje studij kompozicije kod Milka Kelemena na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. S ansamblom za suvremenu glazbu Silvija Foretića sudjeluje u prvim hrvatskim provokativnim i skandaloznim avangardnim projektima izvedbama vlastitih djela, ali i kompozicijama drugih skladatelja, kao što su Ivan Jezus, Kristine Koenig, Giovanni da Marcittà, Hans Josef Scheck, J. S. Foyer (ali se po kuloarima šaputalo da su to pseudonimi Jezovšketa i Foretića!). U Frankfurtu na Majni studira solo pjevanje kod čuvenog berlinskog profesora, koji njegov bas tjera u tenorske visine, dok ga nije sasvim pokvario. Stvara glazbu za posljednju njemačku plesačicu suvremenog izražajnog plesa, Dore Hoyer, za njezinu argentinsku učenicu Iris Scaccheri, kao i za japansku plesačicu Yuriko Kikuchi. Nakon posjeta karnevalskom kazalištu lutaka s Cathy Berberian, radi u kölnskom elektronskom studiju (narodni oratorij Balkanal u suradnji s Foretićem te kvadrofonska opera *Carmilhan*) te nastavlja s glazbeno-kabaretskim programima i muzičkim radionicama s djecom.

„Dobro mi se čini da nova djeca uvijek upoznaju i dobru staru glazbu. Još bolje bi bilo kad bi već i mališani dobili poduku u novoj glazbi. A najbolje bi bilo kad bi djeca vlastitom kreativnošću svladala tradicionalne elemente muzičke prošlosti, u trenutku shvatila teoriju skladanja zvuka i pomoću mehaničkih didaktičkih igračaka preskočila više puta mukotrpno tehničko uvježbavanje na instrumentima. Kad nam neke starodavne poluautomatske aparature odjednom pomognu preskočiti te zapreke, dosadašnjim interpretima zapisanih kompozicija nude nov pristup slobodnoj muzici. Improvizacija pronađe oblik svog postojanja iz vlastite snage. Paradoks: perfekcija i potpuna sloboda u danim mogućnostima. Kompozicija je ponajprije — igra mašte. Takvim glazbeno-stvaralačkim-odgojnim-radom bavim se već od samog početka vlastitog <odgajanja>. U programima za djecu koji kulminiraju u kabaretskom pristupu materiji, najvažnija mi je interaktivna komunikacija između umjetnika, izvođača i publike. Najviše volim sudjelovanje predškolske djece, a sadržaji su načelno isti i za odrasle amatere i za profesionalce.“ (Janko Jezovšek-Jizou)

Blank lined paper with horizontal ruling lines.

A series of 20 horizontal blue lines for writing, spaced evenly down the page.

A series of 20 horizontal blue lines spanning the width of the page, providing a template for text entry.

A series of 20 horizontal blue lines, evenly spaced, spanning the width of the page, intended for text entry.

A series of 20 horizontal blue lines for writing, arranged in a single column.

A series of 20 horizontal blue lines for writing, spaced evenly across the page.

A series of 20 horizontal blue lines, evenly spaced, spanning the width of the page, intended for text entry.

A series of 20 horizontal blue lines for writing, spaced evenly across the page.

IMPRESSUM

Umjetnički voditelji
53. Glazbene tribine Opatija:
Silvio Foretić i Vanja Lisjak

Nositelj manifestacije:
Hrvatsko društvo skladatelja

Organizacija:
Cantus d.o.o.

Nakladnik:
Cantus d.o.o.

Za nakladnika:
Mirjana Matić, direktorica

Priprema tekstova i urednica izdanja:
Bojana Plečšaš Kalebota

Izvori:
HDS, MIC, arhiva, skladatelji, izvođači, autori

Lektura:
Mirna Vaupotić Murati

Likovno oblikovanje:
Ana Nikolić Baće

Tisak:
Studio Flyer, Zagreb

Zagreb, studeni 2016.

53. Glazbena tribina Opatija ostvarena je uz potporu
Ministarstva kulture Republike Hrvatske i Grada Opatije.

Tijekom 53. Glazbene tribine Opatija u
Hotelu Imperial bit će izložena diskografska
i notna izdanja djela hrvatskih skladatelja,
izdana u razdoblju od prošlogodišnje Tribine.

* praizvedba

